~~ஜெ. அ. 140~~

சிவநெறிப் பிரகாசம்

த.ப
0972

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்
இல, 7. 57 ஆம் ஒழுங்கை
கொழும்பு

136
சிவநெறி
SL/PR

ரு அ 140 PR 3-91
136 சிவ K. V. Somasundaram
SLI PR

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்
இல. 7-57 ஆம் ஒழுங்கை,
கொழும்பு 6

உ

சிவமயம்.

சிவநெறிப்பிரகாசம்.

இது

யாழ்ப்பாணம்- வேலணை.

சைவசூக்குமார்த்த போதினிப் பத்திரிகாசிரியர்,

செ- கனகசபாபதிப்பிள்ளை

அவர்களால்,

தமது

நடராஜ அச்சியந்திர சாலையில்

அச்சிடப்பட்டது.

0972

யாழ்ப்பாணம். வேலணை.

விலை- சதம்- ௭௫.

பிங்கள ௵ ஆடி ௴

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்
இல. 7, 57 ஆம் ஒழுங்கை,
கொழும்பு 6

முகவுரை.

பலர்தலையுலகத்து சமயங்கள் பலவற்றுள்ளுஞ் சிறந்ததும் பலஆன்றோர்களால் ஆசரிக்கப் பட்டுவருவதும், தன் வழியொழுகுவோரை [illegible]படிமுறையாக உயரச்செய்வதும் சைவசமயமாகும்.

அச்சைவசமயத்துள்ளும் சிறந்துவிளங்குவது சைவசித்தாந்தமாகும் அஃதன்றி மக்கட்குறுபயனாயடையவேண்டிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு ஆகியநால்வகைப் பிரயோசனங்களையும் தரத்தக்கது கடவுளாலும் அவரருள்வழிப்பட்டோராலும் பரோபகாரங்கருதிச் செய்யப்பட்ட நூல்களாகும் அந்நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நால்வகைச்சாதனவழியால் வீட்டுநெறிதலைக்கூடச்செய்வது சித்தாந்தசாஸ்திரமாகும்,

இச்சித்தாந்தசாஸ்திரங்களில் ஒன்றாய்விளங்கும் சிவநெறிப்பிரகாசம் என்னும்பெயருடைய ஒருநூல் எவர்க்கும் பெரும்பயன் தரத்தக்கதாக இருக்கின்றதென, வேதாரணியம் தேவஸ்தானம் வரணியாதீனத்தலைவராய் சர்வ சாஸ்திர விற்பன்னரும் ஞானுபவருமாகிய, ஸ்ரீலஸ்ரீ- கை- திருஞானசம்பந்த பண்டாரச்சந்நிதானமவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளி தங்களிடமுள்ள ஏட்டுப்பிரதியொன்றுதந்து இதனை இயன்றவாறுபார்த்து அச்சிடும்படி கட்டளையிட்டார்கள் அக்கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு வேலணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை ஸ்தாபகரும் இலக்கண விலக்கிய வேதாந்தவைத்திய சாஸ்திரங்களில் வல்லுநரும் சித்தாந்த சாகரரும் பிரசங்க வாரியும் நமது பேரறிஞருமாகிய ஸ்ரீமத்- வி- கந்தப்பிள்ளையவர்கள் முன்னிலையில் அவ்வேட்டுப்பிரதியை வாசித்து எழுதி முடித்துக்கொண்டு வேறுபிரதிகள் எங்காவது உளவோவென விளம்பரஞ்செய்தும் கடிதமூலமாயும் கேட்டும் பலரை உசாவியபோது இப்பெயருடன் நூலிருக்கிறதாகவுமறியோமெனக்கூறினர். பின்இருக்கும் பிரதியை வெளியிடுவோமெனத் தொடங்குங்கால் ஸ்ரீ காசி வாசி. சாம்பவ ஸ்ரீ செந்திநாதையரவர்கள், தாங்கள் அச்சிடக்கருதியிருந்ததாகவும் விரைவாகத்தொடங்கி முடிக்கும்படியுங்கூறி தங்கள் பிரதியையும் திருப்பரங் குன்றத்திலிருந்தும் அனுப்பிவைத்தார்கள். இரு பிரதிகளையும் கொண்டு அச்சிடத்தொடங்கி முக்காற்பங்கு முடிந்தபின்னர் காரைதீவு புலவராயரவர்கள் பௌத்திரர் ப்ரம்ம ஸ்ரீ மகேசசர்மா அவர்கள் இரண்டு ஏட்டுப்பிரதிகள் அனுப்பி வைத்தார்கள் இவைகளைக் கொண்டுமியன்றவாறு பரிசோதித்து அச்சிட்டு வெளியிடலானேன்.

மேலும் இந்நூலாசிரியர் சில பிரதிகளிலுங் காணப்படாத இவ்விடை யிடையாகவுள்ள சில குறைகளைச் சேர்த்து நூலாகச் செய்யப் பட்ட நூலைக்கண்டதன்றி இந்நூலின் முதலில் உள்ளதெனப்பாவில் "சிவநெறிப்பிரகாசமென" எனக் குறிப்பட்டிருக்கவில்லை. முற்பாகங்களைப்பற்றி விளங்கவில்லையென்னும் பிற்பாகமேயிதெனவும் அனுமானிக்கத்தக்கதாகின்றது.

இந்நூலிலே கடவுள்வணக்கம், அவை, பதிவிலக்கணம், பசுவிலக்கணம், பாசவிலக்கணம், தத்துவவியல்பு, பஞ்சமயகோசம் முதலியவைகளி னியல்புகளும் சிவநெறிக்குஞ் செய்வோருக்குச் சத்திநிபாத முதிர்க்குந் தன்மை, தீக்ஷைகளின் இயல்பு, சமயபேதமும் அவ்வவர்கொ ள்கையும் முத்திப்பிரயங்கூறல், தசகாரியங்களிவையெனல், பஞ்சாட் சரவியல்பு சிவபக்தியான்மாக்களுக்கு உறுதிபயக்குமெனல் என்பன முதலிய சிறந்த விஷயங்களை யடக்கிய சைவசித்தாந்த நூலாகும்.

இந்நூலிற் பிழைகளிருப்பின் அவற்றைக் கவனியாது அங்கீகரித்த லே ஆன்றோர்கடமை. அன்றியுமிந்நூலைப் பின்னுரையுடன் அச்சிடவும் எண்ணங்கொண்டுளேனாகலின் இதில் பிழைகளிருப்பின் அவற்றை எனக்குத் தெரிவித்தால் மறுபதிப்பில் திருத்தி வெளியிட ஆவலுடையவ னாயிருக்கிறேன்.

வேலணை
[illegible] கார்த்திகை மீ

இங்ஙனம்
சே. கனகசபாபதிப்பிள்ளை.

விஷய அட்டவணை.

	பக்கம்
விநாயகவணக்கம்	௧
நடராசவணக்கம்	
சிவகாமியம்மைவணக்கம்	
சுப்பிரமணியர்வணக்கம்	
திருநந்திதேவர்வணக்கம்	௨
சமதேவமுனிவர்வணக்கம்	
சமயகுரவர்வணக்கம்	
சந்தானகுரவர்வணக்கம்	
அருட்குருவணக்கம்	
அவையடக்கம்	௩
நூற்கதிகாரியும் நூற்பெயரும்	
அறுமாதிகாரப்பொருள்	
அவை	௪
பதிவிலக்கணம்	௫
பசுவிலக்கணம்	௬
அவத்தைவிலக்கணம்	௭
சகலவிலக்கணம்	
பிரளயாகலவிலக்கணம்	
விஞ்ஞானகலவிலக்கணம்	
பொது	௮
பாசவிலக்கணம்	
ஆணவவிலக்கணமும்	
திரோதானசத்தியிலக்கணமும்	
சுத்தமாயைவிலக்கணம்	௯
அசுத்தமாயைவிலக்கணம்	
கன்மவிலக்கணம்	
மலபரிபாகமடைந்தோர்க் கருள்செய்யுமாற்றெனல்	௰
சம்பந்தமலமுதலியன விவையெனல்	௧௧
இறைவன் ஆன்மாக்களுக்குச் சருமுதலிய வைகளைக் கொடுப்பானெனல்	
இறைவனுக்கு மான்மாக்களுக்குமுள்ள வே [illegible]	
பதிமுதலிய திரயம் பொருந்தி அறுக்கிரகிப் பாவெனல்	

	பக்கம்
பதிபஞ்சசத்திப் பிரேரகத்தாலருளுமெ பாவெனல்	
சத்திபேதத்தாற் பதியும் பலநாமமுற்று க்கும் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்வானென ல்	௧௫
சுத்தமாயாதோற்றங்கூறல்	
அசுத்தமாயாதோற்றங்கூறல்	௧௬
தத்துவவியல்பு	௨௧
பஞ்சபூதங்களின் வடிவும் அட்சரமும்வி யாபகமும்	௨௩
பூதங்களுக்கு அதிதேவதைகளும் பஞ்சக லைப் பிரேரகத்தால் அவர்கள் ஆன்மாக்க ளுக்குச் சுக துக்க மூட்டி பறச் செய்கு முறையும்	
உடைமைமுதற்றால் ஆன்மாதத்துவங்களை ப் பொருந்திப் பஞ்சாவத்தை யடைமெனல்	௨௫
தத்துவ தாத்துவிகங்க ளிவையெனக்கூற ல்	
மூவகையான்மாக்களுக்குந் தத்துவங்களி ல் சத்திபதிந்த நடுவாதிகளைக் கொடுத் தல்	௨௬
சகலர்க்குத் தத்துவங்கள் தம்மினின்று செ ய்யுந்தொழில்கள் கூறல்	
உயிர்களுக்கு [illegible] சத்தியும் பிராண யாக்கமெனல்	
பஞ்சமயகோசமும் சுத்தசத்த மாயைக ளைப்பொருந்தி அவைகளிற்றுருவமைவும் உள் ளன்மையும் போகத்தைப் பொருந்தி அனுபவ ங்காரியாருவெனல்	
சூக்குமபஞ்சபூதங்களின் பிடமாகக்கொண் டெரிகின்றானுமெனல்	
கேவலாவத்தையியல்பு	௨௯
சகலாவத்தையியல்பு	

பக்கம் பக்கம்

சுத்தாவத்தையியல்பும் மூவகைஅவத்தைகளிற் சாக்கிராதிகாரியாவத்தை யைக்கியியல்புங் கூறல்
படிமுறையாக விசேட மெனதருமஞ் செய்வோர்க்கு சத்திநிபாத முதிக்குந் தன்மை. ௧௦
சத்திநிபாதம்பிறந்தவன் முத்திக்குவழியேது பாசமோசனஞ்செய்பவர் யாரென வாராய்தல் ௧௧
சட்சநிலைகூற முதலியன செய்து வினையொழித்தல் ௧௨
திருவருணைநிலையின்பேதமும் ஆசிரியர்களின் றன்மையும் அதுக்கிரகிக்கும் முறையும்
குருவருளாற்சிவபெருமான் றிருவருளேற்கச்செய்து மும்மலங்களையும் நீக்கிஅநுக்கிரகஞ்செய்தல் ௧௩
ஆணவமலம் பிற்செய்தொழில்களால் தன்கலிகுறைதயெனல்
சூரியமலம் தன்கலிகுறைபக் குருவருளால் சிகப்பேறுகூடி முத்தியடைதல் ௧௫
சிவபேதமும் அவ்வவர் கொள்கையுஞ் சொற்றலும் ௧௭
சைவசித்தாந்தமுத்தி யிதுவெனக் கூறல் ௧௯
சிவஞானிகளியல்பு
முத்திக்குபாயமாயபத்திமுதலியனவிவையெனவும் தசகாரிய மிவையெனவுங் கூறல்
ஆகமவுணால் தசகாரியங்களினியல்பறிந்து எல்லாம்சிவச்செயலென உணர்தல்
ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் உண்மையை யறிந்துபாசங்களைக்கழிக்கச் செபித்தலேபிரபத்தியாகுமெனல் ௨௨
பத்திஇருவகைப்படுமெனவும் அந்தரங்கபத்தி மானதபூசைசெய்தலெனத்தோமுசபுதிபோலப் பிரியாதிருத்தலெனவுங் கூறல்
பத்தியேஆன்மாக்களுக் குறுதிதருமெனக்கூறல்.

திருச்சிற்றம்பலம்,

சிவநெறிப்பிரகாசம்.

விநாயகவணக்கம்.

சீராருஞ் செம்மேனித் திகழ்வுமானைத் திருமுகமுங் கண்மூன்றுஞ் செய்யகாதும், மோராரு மங்குசமும் பாசத்தோடிலட்டுகமு மெழுமுலமெழிற் கொம்புமென்றும், சோராக வைத்ததிருக் கரங்களுங்குஞ்சிமையா நும்மதமுமுள்ளகத்தன, காராருங் கண்டனுடனுமைகளிக்க வந்த கணபதியி னிருபதங்கள் கருதல்செய்வாம். (க)

நடராசவணக்கம்,

சத்தியஞா னானந்த மயமாய்நின்ற தற்பரனே சத்தமென வருவனுகி, பத்தியினால் நினைந்தேத்த வுருவாருவப் பான்மையா யுத்தியுத்தப் பரிசதாகி, புத்தியா னறிவுமுத்தி தானுகலகப் பொருட்டுயிர விருத்தகனு மியல்பதாகி, நித்தியமாஞ் சத்தியுருத் தரித்தம்பலத்தினி னடனஞ் செய்வோன்றனை நினைதல் செய்வாம். (உ)

சிவகாமியம்மை வணக்கம்,

பரைபரதி யிச்சையதி விபற்றலென்னும் பான்மையாய்ப் பரகத விக்ருவாகித், தரைபரதி யாக்கியளித் தழித்தல்செய்யுஞ் சத்தியாய் மனோன்மணியாய் மகேசையாகி, வரையான்செய் தவப்பயனு முமையாள்சிற்றம்பல நடம் புரிவோன்றன் வாமங்கொண்டாள், விரையாரு மலர்ப்பாதந் தென்னிமீதும் விழிமீதும் வைத்துளத்தில் விரும்புவாமே. (ங)

சுப்பிரமணியர்வணக்கம்,

வேதசிவா கமமங்க மாதியான மெய்நூல்க ளனைத்தினையும் விரித்துநன்கு, யோதியிட வகத்தியனே முதலா யுள்ளவுயர் முனிவோர்க்கருள் புரிந்தவொருமையாளன், சீதமதி முடிமேனு முமையுமீன்ற திருமதலை யறுமுகனுஞ் செல்வன்பாத, போதமுற செஞ்சிரத்து முளத்துமுவைத்தே யேத்தி வினையனைத்தினையு மிரித்து வாழ்வாம். (ச)

திருநந்திதேவர்வணக்கம்,

சாகான்றுஞ் சுறைமிடறு மூன்றுகண்ணுங் கங்கைமதிச் சடைமுடியுங் காளகண்டனின், விடவாளை வென்மழுவு மானுமிக்க விறற்கரிகை பொற்பிரம்பும் விளங்கியோங்க, வரனார்தம் மருளதனாற் பெற்றோரரு மேபரமேசுரனென் றுறைய ண்டாய்த், திரமேவுந் திருநந்தி தேவன் பொற்றாள் சிந்தையினுஞ் சிரத்தினினுஞ் சேர்த்தல்செய்வாம். (௫)

வாமதேவமுனிவர்வணக்கம்,

அருளதனு ளரகினுள்ளோ ரெவருமுய்ய வஞ்செழுத்தை யுறைந் தொருகா லவர்களெல்லா, மிருணிரையத் தினினின்று மேறச்செய்தோ னொக்கதகிவன் றிருநாம வெழுத் தஞ்சுக்குருங், குருவெனவே பிரமாதி யோகப்பெற்ற கோமானெஞ் சந்தான குரவனான, திருமருவு முனிவாம தேவன்பாதஞ் சிந்தையினுஞ் சிரமீதுஞ் சேர்த்தல்செய்வாம். (௬)

சமயகுரவர்வணக்கம்,

அருவாசகத்திபர்கற் கௌதமர் சொற்றதிசர் தூய்நெறியாஞ் சைவசமயக்குரவர் பதங்கள், திரமாக வுளத்தினினுஞ் சிரத்தினினுந் தரித்தே சிவனருள்சேர் மதலையாய்த் திருவலை தாளஞ்செய் கரவத திருஞான சம்பந்தர் பதமுங் கன்மிதப்பாய் வந்தோர்தங் கழலிணையுங் கருதி, மானுரைத் தூதேவு மவர்பதமு மற்று மானுர்தம் மடியார்தம் மடிமலரு நினைவாம். (௭)

சந்தானகுரவர்வணக்கம்,

உத்தமமா மாரியதே சத்தினல்ல வுயர்மறையோர் குலத்துதித்தே யுணர்ந்தியாவுஞ், சத்தியமாஞ் சைவத்துட் சக்கியாசதாபசனுஞ் சதாசிவதே சிகனுர்தானுஞ், சித்தமருஞ் சிவநெறித்தே சிகனுர்தானுஞ் சிரதிருநந்திச் சிவக்கொழுந்தா யெமையாண்டு, முத்திதர வெழுந்தருளுங் கோமான்பாத முடிமேல்வைத் தினைத்தலென்று முன்னுவாமே. ()

அருட்குருவணக்கம்,

ஐயமறப் பதிபசுபா சத்தினுண்மை யடைவுணர்த்தி யடியேனைப் பொருளதாக, மையல்செய்யு மாயைவினை யாணவத்தின் மயக்கறுத்தன் பதமலரென் சென்னிவைத்தே, துய்மையுமே யினிவினைகள் சூழாதென்றே சுத்தமுத்தி யளித்தசிவக் கொழுந்தோன்றய்ய, செய்யமலர்ப் பதமிரண்டுஞ் சென்னிமீதுஞ் சிந்தையினும் வைத்துகந்து சிறந்து வாழ்வாம். (௯)

அவையடக்கம்.

தந்தைதாய் தஞ்சிறுவர் மழலைச் சொல்லைத் தாமுவந்து கேட்டதனைப் பிறர்க்குரைத்தாற், சிந்தையார் வுறும்படியாய்த் தெளியக்கூறுஞ் செய்கைபோற் சிதானந்த மேனியான, வெந்தைதா ளிணைமறவா வியல்பினேர்க ளெம்முரையை யுகந்து பிறர்க் கிசைப்பரென்றே, பந்தமாதிகளறியாச் சிறியேனுசைப் பகுதியாற் சைவநெறி பகர்தலுற்றேன் ()

குருசரணா ரருள்புரிந்த வாக்குமென்பாற் கூடுமெனு பவந்தானு மாகமத்தே, வருமருளும் பேதமற்றோர் வகையேயாக மதித்துரைத்த வாற்பொருட்பான் மருவாகுற்றந், தருவதுள வேற்குற்ற பெழுத்துடன் சொல் யாப்புக் தக்கவலங் காரத்திற் றன்ஞான நிறைவாம், பெருமையுடை யோரிகனை யாய்ந்துபிழை தீர்ததே பிறர்க்குரைப்பா ரருளினுவிதன்பொரு ளும்பெறவே. (௧௧)

நூற்சநிகாரியும் நூற்பெயரும்.

முன்னையராக் தவத்தினு லவ்வறிவ் விடாமன் முனைத்ததோர் சாமுசித்தர் பிராகிருதராகித், தன்னையுணர் ச்சன்றி முத்தியெய்தச் சற்குருவை யடைந்தோதி புணர்தல்செய்யு, மன்னநெறி சைவர்க்காகவுன்னி யருட்குருவி னருளினு லறிந்தவாறிங், குன்னலுற சிவநெறிப் பிரகாசமென்றே யுரைத்திடுவா மாகமத்தி னுட்பொருளினூடே. (௧௨)

விடையமிதற் காவதுதான் பதிபசுபா சத்தின் விதியுணர்த லாகிப்டு மேற்பயன்றான் முத்தி, யடைவதுவா மதிகாரி யாரென்னின் முன்னை யறைந்தவகை யபிசேகவசேயாரும், தொடையுடைய சம்பந்தமேதிங்கென்னிற் சொலற்குரிய பொருளுநூல் சொல்லுமாகு, மடையுடைநீர் போற்சிவன்பா லன்புவைத்த மதியுடையோராக லிவ்வுரைக்கும் வாய்மைதானே. (௧௩)

அறமாதிநாற்பொருள்.

அருமபொருடன் பொருள்காம முத்தியென்று சதுர்விதமாம் பயனுயிர்க டங்கட்கென்ன், பருவியிடு பதிதருப மறையினீற வன்றைதோர் கால்வொருப மமூலலாதே, பர்வனுறுமே புர்துடமா தன்மஞ்செய்யும் பான்மையயோர் பரகதியை யடைவாகைறு, மொருவியுளோர மதக்குரிய தருமந்தன்னை யுறுவோர் திங்கையென் றுரைக்குநூலே. (௧௪)

பரபொருளுக் காசையுற வின்றித்தத்தம் பான்மையினாற் பொருடேடிப் பகிர்ந்தாருகக், காவறவே தென்புலத்தோ ராதிநா லுகணத்தவர்க்குங் கொடுத்திருபால் கைக்கொண்டேதன், மரபினுளோ ருடனருந்தல் பொருளாங்காம மகப்பெறுதல் பொருட்டாய்த்தன் வனிதையோடே, புரையறவே கூடிடுத லல்லாரோடே பொருந்திடுதல் பாவமாம் புகலுங்காலே. (௧௫)

மாயையுட னிருவினையு நீங்கஞான மறைப்பான வாணவமா மரசுதானுந், தூயையாம் பராசத்தி தன்னுணீங்கச் சுத்தமாய் நித்தமாய்ச் சுகமாய்ஞான, ஞேயமாய்ப் பிரிவிலதா யேகமான நிமலசிவத் தூடனுகன் முத்திமுத்திக், காயவேண் டிடும்பொருள்கண் மூன்றதாகு மவையுரைக்கிற் பதிபசுபா சங்களாமே. (௧௬)

———:o:———

அளவை.

எப்பொருட்கு மிலக்கணங்கள் பிரமாணங்க ளில்லையே யிரையாதென் நியம்பலாலே, முப்பொருட்கு மிலக்கணங்கள் பிரமாணங்கண் மொழிந்திடுவா முத்தேச விலக்கணம்பின், றப்பறவே சோதித்த லென்றுமூன்றுந் தவறிலாப் பிரமாணந் தானுநன்று, மப்பொருள்க ளவைத்திலக்கும் பொதுச்சிறப்ப தென்றே யாய்ப்பிரியு மிலக்கணங்க ளிருவகையா மவைதான். (௧௭)

தன்னியல்பும் பொதுவுமென விரண்டதாகச் சாற்றுமிலக் கணந்தான்றன் னியல்பைக்கூறி, லன்னியமாஞ் சாதியையுந் தன்சாதி யதுவுமகன் றதோர் குறியுளதா யறைதலாகு, மன்னியமிட வன்னியசா திவைத்தவிர்த்த குறிகண் மருவியிடுந் தன்சாதி யனைத்திலுக்கும் வாய்க்க, வுன்னியுரைத் திடுவதுவே பொதுவதாகு முணரிலிவை யெப்பொருட்கு முள்ளதாமே. (௧௮)

உத்தேசம் வஸ்துவின்பே ருரைத்தலாகு மொன்றுருறைய யாதுரைத்த துள்ளதெல்லாஞ், சித்தமுமா யன்னியத்தி லில்லையாகத் தெரிப்பதிலக் கணைசோதித் திடுதலுண்மேல், வத்துவா மிலக்கெடுத்தே யிலக்கணங்கள் வாய்த்திடுதல் வாயாதல் மதித்தலாகு, மித்தகையா லிவையுளதா மென்றேநன்று யேதுமுத லியம்பல்பிர மாணமீதே. (௧௯)

ஐயமுடன் றிரிவின்றி முன்னினைவு மின்றி யைம்பொறிபோ லொன்றொன்றை யறிதலின்றி, மையறு காட்சியனு மானமுரை மூன்றின் வகையனைத்தும் வியாதகமாய் மதிப்பதாகிப், பொய்யதுவாய் ஞேயமாம் பொருளின்றாகிப் புத்திக்கு மேலான போதமாகிச், செய்யசிவ சத்திதனை யாய்விளங்குஞ் சிவ சிற்சத்திப் பிரமாண மெனத்தெரிப்பர் சிறந்தோர். (௨௦)

கூறிடுமிப் பிரமாணந் தனக்கபி வெஞ்சகமாய்க் குறித்திடுவர் காண்டலனு மானமுரை தன்னை, வேறுமுப மானமுதற் பலவுரைப்ப ரவைகள் வேறல்ல விபமூன்றின் விரித்த லாகு, மாறிலாக் காட்சிமுதன் மூவகைக்கு மிதனில் வரும்பேத வகைகளுக்கு மருவுமிலக் கணங்கள், தேறும்வகை சிவாகமத்தே யாங்கண்ட படியே தெரித்திடுவாந் தொகையாகச் சிந்தை செய்தே. (௨௧)

பொறியைந்தான் மானதத்தா லவித்தை கூடாப் போதத்தாற் காட்சியோர் மூன்றாகப் புகலுஞ், செறியுந்திண் ணனுமானம் பொருள்தனை யுரையாற் செப்பிடு மிருவகைத்தாந் திகழுமா கமந்தா, னறியுங்காற் றந்திரமு மந்திரமு மதன்மே லளிக்குமுப தேசமுமுன் மூவகைய தாகப், பிறிமிலை யனைத்தினையும் விரிக்கிலிவை பெருகும் பெற்றிமையாற் குறித்துரைப்பா மிதன்பொருளும் பெறவே. (௨௨)

கலைபாதி யால்விளங்கு ஞானமந்தக் கரணங்க ளுடன்கூடக் காற்றுடனே மனந்தா, னலமாரு நேத்திரத்தை யாதிபொறி யைந்தை கண்ணவலைவ யுருவாதி யாகியே கண்ணும், புலனுயப் பொருளடைந்தே யையமுடன் றிரிவும் பொருந்தாம லறிதல்புறக் காட்சியாய்ப் புகல்வ, ரலமாரும் பொறிவழியால் வந்தவிட யத்தை யகத்தினுள்ளே சிந்தித்த லாயிடுமா னதமே. (௨௩)

புறக்கருவி தனைநீங்கி யுட்கருவி யான புத்திமன மகங்காரம் பொருந்தலின்றிச், சிறப்புடைய யோகத்தா லாணவத்தை நீங்கித் திரிகாலத் தியல்புணர்தல் விஞ்ஞானக் காட்சி, யறப்பரிய ஞானத்தா லான்மாவுஞ் சிவனு மன்னியமா யனுபவத்தா லறிந்திடுத லதுவுந், துறப்பரிதாஞ் சிவஞானக் காட்சியென்று சொல்லிடுவர் சிவஞானத் தூய்மையோரே. (௨௪)

இருபொருட்குஞ் சமமான குறியையொரு பொருளி லியைந்திடக்கண் டிதுவெதுவோ வென்பதைய, மொருபொருளைக் கண்டதனை மற்றொன்றாக வுள்ளிடுத றிரிவாகு மொன்றிதெனக் காண்டன், மருவியிடு நிருவிகற்பக், காட்சியாகு மற்றதனைப் பெயராதி யான்மதித்தல் விகற்பஞ், சருமுணர்வா மையமுடன் றிரிவுமின்றித் தானறிதல் குற்றமிலாக் காட்சி தானே. (௨௫)

குறைவிலா வியாத்தியான் மறைபொருளைக் காண்டல் கூறியிடு மனுமான மிதன்பேதங் கூறின், மறைவான தருமிதனைத் தருமத்தாலறிதன் மதித்திடுதல் காரியத்தாற் காரணத்தை யங்ஙன், மிறனாகுங் காரணத்தாற் காரியத்தைத் தெரித்தல் செப்பியிடு முபமானத் தாற்பொருளைத் தெளிதன், முறைதெரிபக்கஞ்சபக்க மலாப்பக்க மூன்றுரு மன்னுவய மாதியுமோர் மூன்றே. (௨௬)

சொல்லியிடு மனுமானந் தனக்கென்றும பிறர்க்குஞ் சொல்லுதலு மெனவிரண்டாந் தொகையினவைக ளினைதரும், புல்லியிட வகையினவைக்குப் பொருள்விரித்துக் கொள்க போற்றியிடு மாகமத்தி னிலக்கணந்தான் புகலி, னெல்லையிலா வறிவுதொழி லநுக்கிரக வானு மெவ்வுயிர்க்கு முயிராகி யிச்சைவெறுப் பின்றி, யல்லினுடன் பகலுமிலா வரனருள்வாக்கியங்க ளவையவையுங் கால்வேத சிவாகமங்க ளாமே. (௨௭)

அனுமானந் தனக்கடையுங் குற்றமூன்றிங் கறையுங்கா லசித்தனுடன் விருத்த னனேகாந்தன், பினுமுரைக்கு மனத்தியவ சாயமென்று பேசியிடில் வாதிதனும் விடையமின்றும, மனுமேலும் விபரீதந் திட்டாந்த விரோத மறுதலையோன் பழிக்கத்தன் றோல்வி யெனுமவாறு, மெனுமிவற்றி னிலக்கணங்க ளுதாரணங்க ளெல்லா மெணிவிரித்துப் பொருள்விரிப்ப ரியல்பினோரே. (௨௮)

அறிவரிதாய்ச் சச்சிதா னந்தமா யகண்டமாய் நித்தியமா யனுதியாகிப், பொறிகரணங் குறிகுணங்கள் விகாரமின்றாய்ப் பூரணமா யொப்பிலதா யமலமாகிச், செறிவரிதாய் மிகச்சிறிதாய்ப் பெரிதுமாகிச் சித்தசித்தா யுள்ளதனைச் சேட்டித்தொன்றாய்ப், பிரிவிலதாய்ப் பேரொளியாய்ப் பெண்ணலியா ணன்றாய்ப் பெரும்பொருளாம் பதிசொரூபம்பேசுங்காலே. (௨௯)

மோகமற்றிவ் வுரைவாக்கு மனமுணர்வுக் கெட்டா முதல்வனுளனென்றலென மொழிபாக்கொண்ணி, யாகமத்தாற் பதியுளனென்றறிந்தோமேனு மனுமானத் தாலும்மவ னுணர்ந்து முத்தித், தாகமுற்றுச் சற்குருவை யடைந்து பாசந் தனைநீங்கிச் சச்சிதா னந்தமான, போகமுற்றே யேகமிரண் டென்னவொண்ணாப் புணர்ச்சியும்பெற் றேமதனாற் பொய்யலவப் பொருளே. (௩௦)

மந்திரமே தனுவான சதாசிவேசர் மகேசருருத் திரர்திருமான் மலரோன்மூர்த்தி, யைபத்தினையு மதிட்டித்தே சிருட்டியாதி யைந்தொழிலு மவர்களைக்கொண் டாக்கியென்றும், பத்தமிலா மெய்ஞ்ஞான வடிவேயாகிப் பரமறநின் றிடல்கடத்தப் பரிசதாகு, மிந்தவிறை யேனுலக மியல்பேயென்னி லேதுமுத லானவைமே லியம்பக்கேளே. (௩௧)

கடபடங்கண் முதலான வுருவுக் கெல்லாங் காரியகர்த் தாக்கனைநாங் காண்கை யாலே, சடமதுவா யுருவமாய்த் தரணியோடு தனுவாதித் தோன்றிநின்றே யழிதறன்னாற், றிடமுடைய மெஞ்ஞானச் செயல்களுண்டாய்ச் சித்தசித்தெல் லாத்தினையுஞ் சேட்டிப்பித்தே, யுடனுமாய வின்றுயிரின் றன்மைதன்பா லுறுதொருவ னுலகாக்க வுளனென் றோரே. (௩௨)

உருவாதி குணங்கிரியை யொன்றுமில்லா னுலகாக்கும் வாறெங்ஙனெனிலுரைப்போ முணர்க, தருவானோர் காயாதி காய்வா னென்னிற் றுணைவர்க்குத் தனுவாதி தருவான் வேண்டும், வருமாறிவ் வாறலத்தை முடிவின்றாகும் வாய்மையினாற் காயந்தான் வடிவின்றாகித், திரிகாலத் தற்பத்தி திதிநாசத்தைத் தெரிவித்தல் போலாகுஞ் சிவன்செயலுக் கீதே. (௩௩)

காலம்போல் வடிவிலதா யுருவாதி போக்கிக் காயவனல் போல்வினையின் கணங்கடன்னை, யேவவே பாகமுறச் செய்துகாயத் தொழிற்கிரியை யன்மாக்க ளியற்றநன்னைப், போலவே சராசரங்க டன்னுள்நின்று புரிந்திடுவன் பிரேரகத்தைப் புனிதன்றானுஞ், சிலமோ திரிவில்லைக் கதிரோன்முன்னாச் செய்திக மலாதிகள்போற் றெரிந்து கொள்ளே. (௩௪)

அன்னியமா யனைத்துயிர்க்கு மமலதையாற் சிவன்றானனைத்தினையும் வியாபிக்கு மதனாற்றானதுவாய்ப், பின்னமறநின்றுயிரின் றன்மைதனைக்கின்றாய்ப் பெறுவிப்பன் வினைக்கிடாய்ப் பிரிவிலதாஞ் சத்தி, தன்னையோர் கரணமாய் மாயைதனி லுயிர்க்குத் தனுவாதி நான்கினையுந் தானென்போ லென்னின், மன்னியிடக் காற்றதுதான் விசையுடனே கடற்பால் வந்திடிக்குந் திரையாதி வாறுபோன் மதியே. (௩௫)

இருவினைகட் கிடாகத் தனுவாதி யிறைவ னிசைத்திடுவன் மாயையிலென் னிருவினைகளெல்லாம், வருவதுவும் மனமாதி மாயாகாரியத்தான் மற்றவற்றுண் முன்னுக பன்னியதேதென்னி, லொருவாத ஞானத்தே யிச்சைதொழி லாக்கவுள்ளாத்தா லனுதியா னுடன்மாயை வினைகள், கருவாதி யதனாலே சகசமாகக் காரியமும் பயன்களுமாங் கருதிக்காணே. (௩௬)

பசுவிலக்ஷணம்.

பசுக்களுக்குப் பொதுவென்றுந் தன்னியல்ப தென்றும் பகருமிரிலக்கணமுண் டதிற்பொதுவைப் பகரின், நசித்திடா ஞானத்தை யானவத்தாற் றடுக்க நகைதீங்கை யுணராதே காணுகா ரணையாம், பொசிப்பின்றி கித்தமுமா பெண்ணிலதாய் விபுவாய்ப் பொருந்தியது தானாகிப் புத்திமுத லின்றாய் வசிபடுதுமாய் மாயையிலே கலைமுதல்க ளாகி வந்தவதா னுணவத்தின் மறைப்பொதுக்கச் சிதிதே. (௩௭)

ஞானமுட னிச்சைதொழி லெண்ணியிட லதனால் நாளுபோ கங்களைபு காடிகாளென்னு, மானமதா லிருவினையும் வளர்ந்திடவே யதனால் வானமொடு பூமிமேற் மருவிப் போக்தே, யீனமுறத் திரிகாலத் திருவினைபு மொக்க விறைசத்தி பதிந்தபோ திறைகுருவாய் வந்தே, தானவனும் படிசெய்யத் தத்துவங்கள் தமோமயமு நீங்கிடத் தற்சிவமாந் தானே (௧௮)

அவத்தைலக்ஷணம்.

அவத்தை கேவலசகல சுத்தமென மூன்று முடையுமா னவமிருளையை யருட்சத்தியதனு, லிவற்றுட்கே வலமுயிர்க்குச் சகசமாகு மிறைவன்றன் மாயையினிற் கலாதிகளை யிசைக்கப், பவத்துவக்க மாஞ்சகல மிருவினைபு மொத்த பருவத்தே பராசத்தி பதிந்தருளி னாலே, சிவத்துடனு மதுசுத்தமு செப்பியவிம் மூன்றுந் தேருங்கா லைவைந்தாய் மூவைந்தாய்த் திகழும். (௧௯)

சகலரிலக்ஷணம்.

இனிச்சகல ரிலக்கணந்தா னணவத்தோ டிருவினைகள் மாயேய மிசைந்துபோக, முனிப்பலவும் பிராகிருத தேகந்தன்னை யுற்றவத்தை யைந்தினையு முடைத்தாய் காணுஞ், சனித்திறந்து தேவருடன் மனிதர்நா கர்தானுதி சராசரங்கள் யோனிபேத, மனைத்தினிலும் வினைக்கீடாய்ச் சுழன்றுமுத்தி யடைவரிரு வினையொப்பி லருட்குருவி னாலே. (௨௦)

பிரளயாகலரிலக்ஷணம்.

மன்னுறு மாணுந்தத் துள்ளவிரு வினைகண் மாயும்வகை போசித்தாதல் மாதவத்தா லாதல், புண்ணியமாந் தீர்த்தங்க ளாடியதா லாவிற் புகன்றபடி பரிசரம் புரிதலினாற் குருவா, னண்ணுமிரு கலைசோதித் திடலினு லாக ஞசமுறு முதற்கலைக ளிரண்டினையு மன்றாய்ப் பெண்ணொரு பாகன்னருளாற் கலாதிகள்தம் வசமாய்ப் பெற்றிருப்போர் பிரளயா கலரென்னப் பெறுமே. (௨௧)

விஞ்ஞானகலரிலக்ஷணம்.

சுத்தியர சத்தால் பேர்கசா தனையாற் றவத்தாற் சற்குருவான் முத்தலையிற் சாருமிரு வினைகண், மன்னுறு சோதனைசெய் திடுதலினு லாதன் மாயவிரு வினைபனைத்து மாயையு நீங்கிடவே, யின்னுத வாணவத்தாற் றடைப்பட்ட ஞான வியல்பின்று யறிவின்றி யிருந்துமல பாகத், தங்காளி லரனருளான் முத்தியினை யடைவ ரறிமினிது விஞ்ஞான கலரிலக்கணமாம் (௨௨)

பொது.

ஈசனையு முலகினையு மன்றிவேறே யெண்ணிலுயி ருண்டென்பதெவ்வாறென்னின், மாசதனாற் சிற்றறிவாய் வினைகள்செய்து வரம்பிகந்த தேகங்கண் மன்னிவேறு, பேசியே நீரானென் றியம்பலாலு மெய்துசுக துக்கத்தின் பேதத்தாலுந், தேசறிவுஞ் சிற்றறிவு மாதலாலுஞ் சிற்றுயிர்க ளநேகமாந் தேரிலின்னும். (௨௩)

மண்ணாதி யாக்கியதிங் காருக்காக மற்றதற்கே யெனிற்சடமா மன்றி மாகிலமே, லுண்ணாது தன்னைத்தா னொருபொருளு மிறைக்கே யுறுமென்னிற் பூரணனு லுண்டிடவேண் டுவதில், கண்ணாதிங் கேவர்க்கு மரன்வினையாட் டேயென்னின் ஞானவுரு வோன்பயனை நாடாது புரியா, னென்னாது நீயுரைத்தாய் பாரிசே டத்தா லெண்ணிலுயி ரிருவினையா லிறைபுரிவ னென்னே. (௨௪)

ஆதலினா லுலகுக்குஞ் சிவனுக்கும் வேறு யநேகமுயி ருளதென்றே யனுமானத் தாலு, மோதியிடு மாகமத்தி னாலுமுயிர் சித்தா முலகினையுஞ் சிவன்றனையு முணர்வது மவ்வுயிரே, பேதமற நின்றசிவன் றன்னையறி யாதே பேதமைசெய் பாசங்கள் பேதமுமே லுரைப்பாம், போதமுற வுணர்ந்திருளைப் போக்கியருள் புணர்ந்து பொருவிலனு பூதியினைப் பொருந்திடுதல் பொருட்டே. (௨௫)

பாசவிலக்ஷணம்.

ஆணவவிலக்கணமும், திரோதானசத்தியிலக்கணமும்.

ஏகமா யநேகமாஞ் சத்தியுள தாகி யெண்ணிலுயிர் ஞானத்தைத் தடுப்ப தாகி, மோகமுத லேழ்குணங்க ளுடையதாகி முடிவிலதா யநாதியுமாய் முத்தியுயிர்க் காகப், பாகமாம் படியாதி சத்தியது பண்ணப் படுவதுமாய்ப் பக்குவத்தை யடையுயிர்கள் பாசி, லாகமாதிகள்யாவு மடையாது முத்தி யடைவதற்குத் தானீங்கு மாணவமென் றறியே. ௨௬

ஏதுக்கா யாணவமுண் டென்னவேண்டு மெனிலுயிர்கள் ஞானத்தைத் தடுப்பதொன்றிங் கிலையேன், மாறுக்க முறுதுயிர்க ளெவ்வறிவு மெல்லா வல்லமையுஞ் சுதந்திரமு மருவியிடும் பிறப்பாந், தீதுற்று வருந்தாது ஞானவுரு வாமாற் சிவன்போல வேயிற்குஞ் சிற்றறிவு மாகா, மோதற்ற முத்தியென்ப தேதுவிடி லென்றே குறித்திடில்வ் வாணவமாங் கூறுங்காலே. (௨௭)

சார்பிலிங் கிரோதான சத்திதானே தடுத்திடுமான் மாவறிவை யென்னச் சாலும், போற்றுவதே ணவத்தாற் றடுக்குமென்றே புகன்றிடலே யவ்வாறு பொருந்தாதாகு, மாற்றலிலா மெய்ஞ்ஞான வடிவாஞ்சத்தி மறைத்தல் செய்யா தறிவறிவுக் காதாரமாகை, யூற்றமிகு முணர்வதனை யுணர்வுதடாதென்று முணர்வினுக்குச் சடமவரதை யாகுமென வுணரே. (௨௮)

பாவமே யிருள்வடிவாய் மறைக்குமுயி ரறிவைப் பண்ணிடும் புண்ணியந்தான் வெளியுருவாய் விளங்கு, மாவதனு மிருவினையே யுயிரறிவை மறைத்து மறியாமை தனைநீத்து மடைக்குகிற் றுமென்னின், மேவலுறு மிருவினையு மறிவியற்றலாலே வினைக்கிடுமவ் வினைப்பயனும் வினவிலறி வாலே, யேவமுற வேபுசிக்கு மாதலினா லென்று மிருவினைகள் தடையாகா வுயிரறிவுக் கென்னே. (௨௯)

அறியாமை யான்மாக்கள் குணமே யென்னி லறிவுதொழி லாற்போக மருந்து மாற்றாற், செறியாது நீசொன்ன குணமென்கை யுயிர்ப்பாற் சித்திலுக்குக் குணமென்றுஞ் சித்தேயாகும், குறியாக்கொளான்மாவைச் சடமதாகக் கூறியவவ் வாணவத்தின் குணமறியாமையதாம், செறியாலே யாணவந்தா னான்மாக்க ளறிவை நிகழாத வகைதடுக்கு மென்றுநீ நினையே. (௩0)

இருள்வடிவாய் மூலகாரணமான மாயை யெண்ணிலான் மாக்களறி விச்சையினை மறைக்கு, மருவியிடு மாயையினிற் காரியங்களொளியாய் மன்னுருணை மிச்சைதொழில் வளர்க்குமென்னி, லொருபொருடானொளியுமிரு ளுருவுமாகா துணர்ந்திடுநீ யுபகாரணமான வன்னி, கருமையல வொளியாகு மதுபோன் மாயை கான்மறைத்த லாணவமாய்க் கருதிடாயே. (௩௧)

அஞ்ஞானமென்பதோர் பொருளே யில்லை யறைகின்ற ஞானத்தி னபாவமென்னி, லெஞ்ஞான்று மபாவமோ முன்னே பின்னே வியம்பியிடு மத்தியந்தா பாவமெனிற் சடமா, மெஞ்ஞான பாவந்தான் முன்னெனிற் பின்னர் மேவுவதா மென்றாற் பாவம்பின்னென்னி, லஞ்ஞானம் பின்னொருகா லுண்டாகா ஞான வுருவுயிருக் கிவ்வாறிங் கோதல்பழுதன்னே. (௩௨)

சிற்றறிவே யான்மாக்க ளியல்பதென்னிற் றேசத்தி லெவ்வுயிர்க்குஞ் செறியுமறி வொன்றாம், பெற்றறிவைப் பெரிதாக முத்திபெற மறைதான் பேசியிடு காதலினாற் பேரறிவே யியல்பா, மற்றறிவை யாணவந்தான் றடுக்கவதனாலே மறைப்புண்டு மாயையினாற் சிற்றறிவா யுருளா, முற்றறிவு சிவன்போல முத்தனுக்கு முயிரதுவா லாணவமென் றோர்பொருளுண் டோரே. (௩௩)

அறைந்த விந்த வாணவந்தா னான்மாவை முழுது மாவரிக்குமோ ஞான வுருவெளியா மென்று, முறைந்ததனை யொழிக்குமோ வென்னி லொளியுருவா மொளியழியி னுயிருமழிந் திடுவதாமெங்கும், நிறைந்துளவான் மாவதனை யாவரித்தல் கூடா நிற்றிடுமுற் சொன்னபக்கத்தில் விருத்தியாய் நிகழ்ந்தே, நெருங்குளதாம் ஞானேச்சாக் கிரியையினைத் தடுக்குந் திவ்வமைமை தடுத்திடுமக் கிரசக்திச் செயலே. (௩௪)

சுத்தமாயையிலக்ஷணம்.

அறிவிலதாய்ச் சுத்தமா யநுதியாய் நாத மாதியாந் தத்துவங்க ளக்கரங்கள் பதங்கள், பெறுவிலாக் குக்குமையே முதல்வாக்கு யாவும் பிறப்பிடமாய் விஞ்ஞான கலர்க்குருவ மாதி, செறியுளதாய்ப் பரமான முத்தியினிற் றனு நீங்குவதாய் நித்தமாய் வியாபியா மெங்குஞ், செறிசிவற்குப் பரிக்கிரக சத்தியாகிச் சேர்ந்துளது விந்துவெனத் தெரிக்கு நூலே. (௩௫)

விந்துவெனச் சிவசத்திதானே யெல்லாம் விசுவமா மெனிற்சித்தி னசித்தாகி விளையாப், பந்தமுமா காவுயிர்க்கு ஞானவுருவாமாற் பரிக்கிரக மேசிவற்குப் பாவிலைகட் குமண்போன், மந்திரங்கண் மந்திரேசுரர்கள் சாதாசிவர்கள் மற்றுமுள்ள சத்திகட்கும் வடிவாதிகான்குந், தக்கிடுமவ் விந்துவென வறியவேண்டுஞ் சாற்றுவமே லதோமாயை தனதியல்புங் கேளே. (௩௬)

அசுத்தமாயையிலக்ஷணம்.

இருவினைசேர் சகலருடன் பிரளயாகலர்க ளிருவகைக்குந் தனுவாதி யீரிரண்டா யானால், வருவதற்குப் பிறப்பிடமாய்ச் சடமாகி யுயிர்க்கு மயக்கறிவைப் பண்ணுவதாய் மலமதாகி, யருவமா யநுதியாய் வியாபியாகி யமலனுக்கோர் சத்தியா யாதிருடு முடிவில், திரிவிதமா முயிர்களெல்லா மருவிடமா நித்தந் திறமதுவா மதோமாயை தேருங்காலே. (௩௭)

கன்மவிலக்ஷணம்.

அநாதியே யாணவத்தின் குணங்கள் கூடு மான்மாக்க ளறிவிச்சை தொழில்களாலே, மனுதியாற் புரிவதனாற் கன்மமென்று மருவாகட் கர்மையினா லதிட்டமென்று, முனுபுரி யாதிருக்கிற் பரிகாரத்தை யுண்மையொழியா துறுவதாகித், தனுதியத்தம் புரிதலினாற் பொசிப்பினலாகித் தானிற்குங் கன்மமின்னுஞ் சாற்றக்கேளே. (௩௮)

மந்திரங்கள் பதங்களுடன் வன்னங்கள் கன்றாய் மதிக்குஞரைத்தல்
மதியாத வாசகத்தி னாலுஞ், சுந்தரமாம் புவனேசா பூசாபூ சையினாற் சு
ருதிமுதித் தருமத்தாற் றவறுசெய்த லாலுஞ், சிந்தனைசெய் மனமாதி த
த்துவங்க ளாலே சிவர்களுக் கிதமகிதஞ் செய்தமையி னாலும், பந்தமு
று மிநவினைக ளொன்றொன்று லழியாப் பான்மையுமாய்ப் பரிகாரப் படு
தெரிப் பூளதே. (ருக)

இம்மையிலே சிலவினைக்குப் பயன்களிங்கே யெய்தலுமாம் பரத்தி
லே யிசைந்திடலு மாகுஞ். செம்மைசெய் நல்வினைதீ வினைகளெல்லா
மிங்கே சிதைந்ததிலே யதிட்டமெனச் சிவனருளா லுண்டாய்ப், பொ
ய்மையிலாப் பயனெந்தப் புவனத்தே யங்கே பொருந்தியிடும் வாதனை
யும் புந்தியினிற் பொருந்த, மம்மையுட னப்பனுயிர்க் காமிறைவன் ஞா
னே யந்தந்தப் பயனுயிர்கட் காக்கிடுவ னறிந்தே. (சுo)

அருந்தியிடப் பலமாகி மேலைக்கு வித்து மாகியிடுந் தேமாவை யா
திபோலப், பொருந்தியிடும் புண்ணியபா வப்பலன்க ளன்றாய்ப் புசிப்ப
தற்குச் சுகதுக்க மாகிப் போந்தே, திருந்தவிரு வினைமேலுஞ் செய்வதா
கச் செய்தவினை வாதனைகள் சேர்ந்துபுத்தி, வருந்தொடர்ச்சி யாகவே யி
ருவினையு மொசுகின் மாய்வதுவாம் புசியாமல் மதித்துதியா வாறே ( )

அறிவுதொழி லிச்சையினைத் தடுக்கு மாணவமொன் றதைச்செலு
த்தி யான்மாவி னிடத்தருளி னாலே, பிறிவுறவே பாசஞ்செய் யாதிசத்தி
யொன்று பெறுவிக்கும் பெரும்போக விந்து வொன்று, செறிவுற்றப் பு
ண்ணியபா வத்திரட்சி யாகச் சிந்தைமனக் காயத்தின் செயலான தொ
ன்று, குறியுற்ற காயாதிக் காமாயை யொன்று கூறியிடி லைந்தாகும் பா
சத்தின் குலமே. (சுஉ)

மலம்பதியுடனிருந்தும் பதியைப்பற்றாதெனல்

போற்றியிடும் பதிவிபுவா யான்மாவு மதனைப் பொருந்தி யென்று
ம் பிரியாமை புகன்று பின்னுஞ், சாற்றுவதே ணாணவந்தா னாதி பாச
ஞ் சாருமுயிர் தனைச்சிவனைச் சாரா தென்னிற், காற்றதுதான் வானத்
தைப் பிரியாதேனுங் கந்தமுடன் வெம்மைதட்பஞ் சலனமெய்த, மேற்
றிகழா காசத்தி லிலைபொருந்தா வாறு மேலுமோ ருவமானம விளம்ப
க் கேளே. (சுங)

அலைகடனி ருப்பதுவா மகலநீள் மாழமா யன்னீருக் கவகாசங்
கொடுத்த, கிலையதுவா மூவர்கடலுக் கின்றூநீர்மை நீடுயிரின் மலமா
யை நியலன்பா லடையா, தொலைவின்மிகு மெய்ஞ்ஞானச் சுடரொளி
யாஞ் சிவன்றான் றனையிலா வஞ்ஞான விருளினுக்குப் பகையா, வுலை
வறவவ் விருபொருளு மோரிடத்தே நிற்ப துரையுமெமக் கெனிலுரை
ப்பா மூள்ளபடி யுணரே. (சுச)

கிருவிடமும் விடமுமொரு முதலாய் நின்றும் கிருவிடந்தா னவ்வி
டத்தை நீக்கா முன்னம், மருவிடத்தை யொருவருட் டிடவதற்கு மாற்
று யனித்திடவக் கிருவிடந்தா னவ்விடத்தை நீக்குந், சருவிடந்தா னு
ண்டமணி கண்டனா லுயிரின் கண்ணடைந்த வஞ்ஞானங் கழிப்பனரு
ளாலே, பெருவிடந்தா னரவிடத்தி லிருந்துமதை வருத்தா,ப்பெருங்கட
வு ளிடத்திலி ருளிருந்துமதைப் பேறே. (சுரு)

இன்னமுங்கே ளிங்குமற்றோர் தருவினிட மிறக்கு மிறவாத வின்
குவினை தருவதுமவ் வியல்பே, முன்னமுரைத் திமொயை மலமாதிக்
கெல்லா முதல்வனிடத் தவகாச மாயினுமம் முறையே, மன்னுசிவன்
சத்தியவை யனைத்தினையும் விரித்து மற்றதனை யொடுக்கியுந்தன் வச
மாகச் செயலாற், றுன்னுமுயிர் தனைத்தடுக்கு மன்றி யந்தச் சுதந்திர
னுஞ் சோதிபாற் றடக்கறி யாசடமே. (சுசு)

சம்பந்தசமவாய முதலியனவிவையெனல்.

சாற்றியிடுஞ் சம்பந்த மானதுதான் பதிக்குஞ் சத்திக்குஞ் சமவா
யம் பதிக்குமுயிர் தனக்கும், போற்றியிட வேறெனவே பொறுப்பதுமாய்
ப் பிரியாப் புணர்ச்சியினா லேதாதான் மியமாகப் புகலு, மாற்றியிடச் சி
வனருளாற் பசுக்கள்பாற் பாசு மாறுவதா லனுதியாஞ் சையோக மாகு
ம், மேற்றிகழு முலகுக்கு முயிர்க்குஞ்சம் பந்த மேவியிடுஞ் சையுக்த ச
மவாய மெனவே. (சுஎ)

இறைவன்ஆன்மாக்களுக்குத்தனுமுதலியவைகளைக் கொடுப்பாரெனல்.

சடமாக மாயைவினை யிருத்த லாலுஞ் சாற்றுமுயிர் சிற்சத்தி த
டையினாலே, திடமாகச் சுதந்திரமா வறிவுதொழி லின்றாஞ் சிவனுடை
ய சிற்சத்தி கலாதியிவற் றொன்றி, னிடமாக வறிவுதொழில் விளங்கு
மாற்றா லெவ்வுயிர்க்குந் தனுவாதி யிறைவன்வினைக் கிடாய்க், கடனுக
மாயையிலே முறைபிறழா தாக்கிக் காத்துமறைத் தழிப்பனிவை கரு
ணைகாணே. (சுஅ)

இறைவனுக்கும் ஆன்மாக்களுக்கும் ஞானேச்சாக் கிரியைகளிருந்தும் வேறுமெனல்.

எண்போதி லறிவிச்சை செயல்களெல்லா மீசனைப்போ லுயிர்க்குளதே யென்று செப்பிற், கண்போலக் காணுமொளி யுயிர்களறி வாகுங் கதிர்போலக் காட்டுமொழி கடவுண் ஞான, முண்போமென் றிடலுயிர் காரிச்சை யாகு மூட்டிடுவோ முயிர்க்கென்கை யுபரிச னிச்சை, பண்புறவே பலதொழில்கள் பண்ணுமுயிர் கிரியை பண்ணுவித்தல் சிவன்கிரியைப் பரிசதாமே. (௬௯)

பதி மூவிடத்திலும்பொருந்தி அநுக்கிரகிப்பாரெனல்.

தன்மைமுன் னிலைபடர்க்கை மூன்றுவிதத் தாலே சாருமுயிர்க் கறிவிப்ப னிறைவனதிற் றன்மை, தொன்மையவாய் ஞானத்தைத் தடுத்திடுமா ணவத்தைத் தாக்கெதனையு முள்ளபடி தோற்றுவித்த லுளத்தே, நன்மையுடன் றீமையினை யவரவையா லறிய நல்குவது முன்னிலையாம நரகசொர்க்க மாதி, பன்மையதாம் பரலோக பாவபுண் ணியபத்தின் பலமதனை நூலினு லுணர்த்திடுதல் படர்க்கை. (௭0)

பதிபஞ்சசத்திப்பிரேரகத்தாலநுக்கிரகிப்பாரெனல்

இறந்துபிறந் துழலுயிர்க ளினைப்பாற விறைவ னிலயஞ்செய் துலகனைத்து மேகனென நின்றே, பிறந்துவினைப் பலம்பொசிக்கி லல்லான் முத்தி பெற்றிடா வுயிர்களுக்குப் பேறளிப்ப மென்றே, சிறந்தவருண் முகிழ்த்ததுவே பராசத்தி மலத்தைச் செலுத்தல்செய லாதிசத்தி சிருட்டி யாதி, யறந்திகழ வுன்னியதே யிச்சா சத்தி யனைத்தினையு நோக்குதலே ஞானசத்தி யாமால். (௭௧)

நினைத்தபடி செய்வதற்குப் பிரவிருத்தி யாக்கி நிகழ்தல்கிரி யாசத்தி நிமலனுக்கிவ் வைந்துந், தனைப்பிரிவி லாச்சத்தி யொன்றே யைந்தாகச் சாற்றியது கருமபே தத்தினுற் றானு, முனைப்பொருவில் பராசத்தி முத்தியுயிர்க் களிக்கு மூலமலந் தனின்மோக மாதிகுணஞ் சத்தி, யனைத்தினையும் விரித்துயிர்ப்பா லனேகவித மாக வணைத்தாக்கும் பக்குவத்தை யாதிசத்தி யருளால். (௭௨)

உலகனைத்து மாக்கியளித் தொழிப்ப தாக வுன்னல்செய்யு மபரிச்சா சத்திதான்மே, விலகுபுகழ் விஞ்ஞான கலர்மலபா கத்துக் கேற்றவுரு வாதியா மீரிரண்டா மனைவயு, மலகில்வினை புரிசகலர் பிரளயா கலர்க்கட் கவ்வினைக ளதற்கேற்ற வாக்கை யாதி, நிலவுவகை யுங்காணு ஞானசத்தி நிச்சயித்த படிசெய்யுங் கிரியை நேரே. (௭௩)

சத்திபேதத்தாற்பதியும்பலநாமமுற்றுச்சூக்கும பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்வாரெனல்.

சத்தியின்றன் பேதத்தாற் சிவனு மங்கன் சத்தனே நித்தியுத்தன் றானுகி மேலும், புத்திமுத்தி யுதவுபிர விருத்த னென்றும் பொருந்தியிடு மிலயமொடு போகமதி கார, மித்தகைய மூவரிலே சத்தரூ வாகியெழின்ஞான மேவடிவ மிச்சைதொழி லிசைந்து, சுத்தமாங் காலாதிதோற்றுமுனை மிலயத் தொழிலவதனிற் புரிவரருட் சூக்குமவைந் தொழிலே. (௭௪)

பக்குவரான் மாக்களுக்குப் பகர்முத்தி யளித்துப் பருவமிலார் தமைமறைத்துப் பலவுயிர்செய் வினையாய்த், தொக்களறு பருவமுறச் செய்து மாயா துலசூக் குமசத்தி தோன்றும்வகை நோக்கி, மிக்கதோர் விந்துவினிற் றமதுதொழிற் சத்தி மேவியதைக் கலங்கல்செய்து வேறுதன் றேதா, னக்கரங்கள் நாதாதி யனைத்தினையுண் டாக்கு மடைவதனை யாகமத்தே யறிந்தபடி யறைவாம். (௭௫)

சுத்தமாயாதோற்றங்கூறல்.

சத்தாருட் சமவாய சத்திதான் விந்துத் தனையடைந்து கலங்கல் செய்து தானிற்கும் போதி, லத்தகைய சிற்சத்தி யோக மாயை யாம்பெயரும் புனைந்தெவைக்கு மாக்கியிடும் யோனி, நித்தனுந்தான் சொற்பொருள்க ளுதிப்பிக்கும் வாறு நிமித்தனு குவன்விந்து நேருமுபா தான, மித்தகையாற் சுத்தமா யையின்காதம் விந்து விசைவதனைச் சிவன்சத்தி யிருவரிட் டிப்பர். (௭௬)

விந்துவதோ பாகத்தே யம்பிகைதன் னுதயம் விளங்குமவர் பால்வாமை சேட்டைரௌத் திரிதான், தந்திடுமேற் சபையாதி நாலு சத்திதருமிவர்த்தி சத்திமுத லீராறு தனையு, மித்தவகை சபையாதி யிரெட்டாஞ் சத்தி யெவற்றினையும் வியாபிக்கு மிவராலரம் வன்ன, முந்தவுதித் திடும்நாதம் விஞ்ஞான வொளியாய் மொழியெவைக்கு முதலாகிச் சூக்குமையா முன்னில். (௭௭)

சூக்குமையே பைசந்தி யெனவிருக்தி யாகுஞ் சொல்லிலது விந்துவாக் தொனியாகி மேலே, யாக்கியிடும் பலவன்ன மயிலண்ட நீர்தானவையெனவையுந் தோன்றுதோர் கிறமேபா மதுபோ, னீக்கமிலா வன்னங்களனைத்தினையு மடக்கி நிற்குமணி யோசைபோன் மேலிதனி னிசமும், வாக்கதுதான் மத்திமையாம் வன்னங்கள் வேறாய் வருமவைகள் வருமாறு வகுத்துரைப்பா மதியே. (எஅ)

அகாமுத லெவாமை சேட்டை ரெனக் கிரியை யாகமாய்த் தெண்டிநிசுகு மதைப்பிரம மெனவும், பகர்வாது வேதாதிக் குபாதானமான பரிசதனுக் கிர்ந்துமேற் பதினைந்தாகிக் ககாமுதல் முப்பதுமோனைக்துமாகிக் காண்பதுவா மீரெட்டுச் சத்திகளாற் கருதிற், றகவதுவே மத்திமையாஞ் சத்தமுடனத்தர் தான்விளங்கச் சாற்றிடுதல் வைகரியாந்தானே. (எகூ)

எற்றியிடு மீரெட்டா மகராதி யுயிரா யிதில்சிவ னதிட்டிப்ப னிவ்வுயிர்கட் குடலாய்ப், போற்றியிடுங் ககராதி முப்பத்தைந்தைப் பொருந்தியதிட் டித்திடுவன் சத்தியிவர் புணாத், தோற்றியிடும் வாக்காதி யனைத்துமாமாற் றாயோன்பேர் வாகீச னென்று சொல்வர், சாற்றியிடும் வாகீசியாம் பேருமந்தச் சத்திக்கா மையங்கலைகள் தனிலுமுளர் தானே. (அ0)

உரைசெய்த வாக்குகடான் காலுமிர்த் தாதி யோரைந்து கலைகளுள வுயிர்கடனைத் துணர்வாய்த், திரையுந்தன் னுடலதுவும் போலுளத்தே யுதித்தச் சித்தாதி யிற்றிகழ்தல் செய்யுமிது பந்தங், கரையின்றி விளங்குசிவ ஞானமுயிர்ப் பேருங் காலமுறி ஞானவத்தின் கழிப்புடனே தானும், பரையின்றன் போதிலர பௌனியதனு னீங்கும் பருதிமுன்னருடுவொளியு மிருளுமறும் பரிசே. (அக)

சிவன்சத்தி நாதவிந்துத் தனையதிட்டித் திடவே சேருமதன் பெயர்தமக்குந் தம்பொருு மதற்காய்ப்,பவன்சுத்த காலமுடனியதிகலை யாதி பலவாக்கிப் புவனங்கள் பதினைந் தாக்கித், தவம்பெறவுச் சிவசபஞமபர முத்தி தனையடைவோர்க் கவ்விடத்திற் றனுவாதி யாக்கி, யவம்பற்றி லனுசதா சிவர்களுறை வாக வாக்குவர்சா தாக்கியத்தை விந்துவினி லருளால். (அஉ)

இந்தவகைத் தத்துவங்க ளனைத்தினிலுஞ் சிவன்றா னிசைந்தத்தொழில்களெல்லாஞ் சத்திபாலியற்ற, மந்தவகை யாலதன்பேர் சத்திக்காக வப்பேருந் தனக்காக வடைவனருளதனாற், சுத்தமாஞ் சத்தியோர் தத்துவததே யதிகத் தோற்றாவாற் சத்தியென்றே சொல்வர் சிவன்றானு, மந்திரங்கள் பதங்களுடன் வன்னபுவனதி மற்றெவற்றும் பிரிவறவே பருவிசிற்பன் றானே. (அங)

பஞ்சசத்தி விந்துவினிற் பதியுங்காலைப் பரிதியொளி காந்தத்தே ப்ிந்தபோதில், விஞ்சுசுட ருதித்ததுபோ லாதிசத்தி யைந்தை வேறறவே யிசானி யாதி யைந்தா, மெஞ்சலிலாப் பஞ்சமந்திர சத்தியுதிக்கு மிவைதனுவாய்க் கருமசாதாக்கியர் தாமிசைந்தே, தஞ்சமா மனைத்துயிர்க்குங் கருணைசெய்யச் சதாசிவதத் துவத்திலுறையாய்த் தரிப்பர்தானே. (அச)

உருவுதிக்கும் விந்துவிலே யருவ தில்லா வுயர்சத்தி யோரைந்து முற்றுண் டாக்க, வருவதனுன் மந்திரங்க ளருபா ரூபாய் மதித்திடுவ ரதுதனுவாய் மன்னலாலே, திருப்பருவு சதாசிவர்த முருபா ரூபாஞ் சிவனவரை வேறறவே திகழ்ந்து நின்று, பொருவிலருள் புரிந்திடுவ ருத்தியுத்தர் போகத்த ரானும் பெயரும் பொருந்தி நின்றே. (அரு)

ஈசானி யாதியைந்துந் தனுவ தாக விச்சையறி வியற்றியிட லுட்கரண மாகத், தேசான வாரிணியை முதலா மூன்று திகழ்சத்தி முக்கரணமாய்த் திருந்தக் கொண்டே, வாசாம கோரமாஞ் சிவன்றன் றாயவாமாதி நவசத்தி மருங்கே சூழ, வசான வாணவத்தின் பருவ நோக்கியைந்தொழில்கள் புரிவனுண் மாக்கட் காயே. (அசு)

மருவுசா தாக்கியத்தே யீசுவாதத் துவத்தை வருவித்து மற்றதனிற் சுத்த வித்தை, தருவதுஞ்செய் திம்மூன்று தத்துவங்க டனிலே தருப்புவன மூவாறுதானு மாக்கி, யிருவினைக டான்மாய்ந்து மாயையுநீங் கிடவே யிசைந்திடுமா ணவமொன்றே யியல்பதாகி, யுருவமுடன் குணங்கிரியை யாதி யின்றி யுற்றுடைய விஞ்ஞான கேவலர் தம்பாலே. (அஎ)

சேர்ந்திடிற்றீ விரதரமாஞ் சத்திபாதஞ் சிவமாகப் பரமுத்தி சேர்ப்பனவர்க் கன்றே, சார்ந்தவர்கள் தீவிரமாஞ் சத்தி பாதந் தானைந்து பேதமா மதிலுயர்ந்தோர் தம்மைப், பேர்ந்திடவே யபரமுத்தித் தானத்தே பொருந்திப் புனிதமா ஞானமுடன் முதன்மையெல்லாம் பொருத்தி, வாய்ந்திடவே சிவசமமாய் மன்ன வைப்பன் மற்றவருக் கிளம்பருவ மன்னினோர்க்கே. (அஅ)

இருளொழித்திட் டெவ்வறிவு முதலா யுள்ள விருமூன்று குணம் விளங்கி யெங்குமாக, வருள்புரிந்து விந்துவாந் தத்துவத்தே யமர்விப்பளவிறந்த போக மாரப், பருவத்தை யவர்க்கின மாகப் பெற்ற பான்மையோர் மூவகையோர் பாசநீக்கி, யருவத்தை யுடைத்தாய சதாசிவேச ருருத்திரர்க ளாக்வழி வோங்கச் செய்தே. (அகூ)

விஞ்ஞான கலர்தமக்கு வினைக ளின்றான் மேவுமல பரிபாக விதத்துக் கிடா, யஞ்ஞான மல்லாத காய மாதி யாக்கிடுவ னவர்கட் காகும் வாறே, யெஞ்ஞான்று மின்பமே துன்ப மின்றி யிசைத்திருக்கச் சுத்தவித்தை யீச்சதா சிவத்தே. மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றிருந்து பிரளயாகலத்தே மேவிடுவர் பாருறத்தி யிவரென வேவிளம்பே. (௯௦)

அஞ்சுமுகத் தால்வேத மாக மாதி யருள்புரிந்திட் டனைவோர்க்கு மவர்க டம்முள், விஞ்சுதொழின் ஞானவனந் தேசர் தம்மை மேவுவித்து மகேசுரதத் துவத்ததிப ராக, வெஞ்சகில வதிகார சத்தியவர் பாவிலிருத்தித்தா விரண்டறவே யிசைக்குகின்று, நஞ்சனைய வதோமாயா காரியத்தைப் புரிய நண்ணிடுவர் பிரவிருத்த ரெனவருளா லும்ம ( )

ஞானமே வடிவாமாற் சத்தாரு வாகும் ஞானமுடன் கிரியையொத்து நண்ணியிடும் வடிவ, மானதா லுத்தியுத்த வுருபா ரூப மாயிடுவர் கிரியைதா னதிகமாகி, யூனமா ஞானமுட னுதித்த வாற்றா லுருவமாம் பிரவிருத்த ருணரின் மூன்று, மீனமாம் பசுபாச மொழிக்கப் பாவித்திடப் பூசித் திட வணங்கி யேத்த வென்றே. (௯௨)

ஈசருலகனைத்தினையு முருவமாக விசைத்துலகுக் குயிருமா யிருப்பர் சதா சிவராக், தேசருல கனைத்தினுக்கும் பரமகா ரணமாய்ச் சிந்திக்கப் படுமெவராக் திகழுஞ்சிற் றுயிர்கள், நேசவருட் சத்தருல கனைத்தினுக்கு மதிக சிவயாக நின்றிடுவர் நினைப்பவரி தாயே, மாசரிதை யறியாமற் றேவரிலே யொருவன் மாதேவ னென்றுரைக்கும் வாய்மையபமு தாமால். (௯௩)

கருமசா தாக்கியத்தே யிருபத் தைந் தாய்க் கருதுமகே சுரருதிப்ப ரவர்தங் கண்ணே, வருமுருத் திராயன்மா லிதயர் தன்னில் வலமதனில் வாமத் தில் மருவியிட வடைவே, யுருவொளியா மருக்கன்மதி வன்னிதானு முதிப்பரவர் நேத்திரங்க ளொருமூன்றி னிடத்தே, கருதிசிவா கமமுதலா மபரஞானந் தோன்றுமவ ரவர்கிடத்தே சுவாசத்தே காற்றும். (௯௪)

களமதனி லுதித்திடுவர் கணேச ரறுமுகராங் கந்தரித யத்துதிப்பர் கன்னந் தன்னி, லுளவதுவாங் கிலகத்தான் முனிவர் கோடி யுதித்திடுவ ருரோமங்கள் தன்னி லோங்க, வளமிலவு தேவர்களெம் பதுவாங் கோடி வந்திடுவ ருதரத்தே மற்றிவற்று, ளவிறந்த வுலகுடல்க ளாநிக் கேசனையன்ன மால் மிமித்தவுபா தான மாவான். (௯௫)

சேர்ந்திடவே சுத்தவித்தைக் கிறைவ ராகச் சிகண்ட வுருத்திரரைத் திசமு கோர்ந்தி, வாய்ந்திடவே யவ்வாலே கலைதனில் வித்தை மற்றுமதி லவ்வியத்தங் குணங்களெல்லா, மாய்ந்தவரால் வேறுமுட னுகமாதி யயன் திருமால் முதலோர்க ளவனிமீதே, போந்துலகி லுள்ளோர்கட் குரைக்க வன்றோ புனிதமாம் போதமதைப் பொருந்தத் தானே ( )

இந்தவருட் சிகண்ட வுருத்திரரே சகலர்க் கிறிப்பர தத்துவமென் றியம்புவது மிவரே, வந்தருளி யெவ்விடத்து மவரவர்செய் பூசை வகையனைத்து நோக்கியே மாசிலருளாலே, தந்திடுவர் புத்தியுடன் சித்தி முத்தி சாலோக சாமீப சாரூபங்கள், சிந்தைசெய்யி னிவரிடத்தே யாகு மிக்க தேவர்முனி வோர்க்கருள்செய் தேசிகனித் தேவே. (௯௭)

மிக்கதொரு பக்குவத்திற் பிரளயா கலர்க்கும் வினையொழித்துப் பாருறுத்தி மேவுவித்தே, யொக்கவிரு வினையனைத்து மலபாக மிகவு முருதம்ப முற்றவர்கட் கொழிந்துவினை யனைத்தும், தக்கவதி காரமல மாத்திரமே நிறுத்தித் தாவிலுருத் திராகத் தானருளைப் புரிந்தே, துக்க மிலாப் புவனேசராகச் செய்வர் தொலைகால முலையமெலாஞ் சுத்தமுத்தி யிவர்க்கே. (௯௮)

அசுத்தமாயாதோற்றங்கூறல்

எண்ணிலுயி ரிருவினைகட் கிட தாக விசர்சத்தி யதோமாயை யிசைத்துதனு முதல்கள், பண்ணியிடு மாயையுடன் கால மாதி பலவுயிர்க்கும் வெவ்வேறாம் படியுமிது வன்றி, நண்ணியிடப் புவனங்கட் காதாரமாக நலந்திகழ்சா தாரணமாந் தத்துவங்க டனையுந், தண்ணியதாந் தாத்விகங்க டனையுமாக்கிச் சகமதனை நடத்தியிட றனையுமினி யுரைப்பாம். (௯௯)

ஈசர்சத்தி யான்மாயை கலங்கல் செய்த விடமாயா தத்துவமாமிதிற்கால நியதி, தேசுருவாங் கலையுதிக்கு முற்பிற்பா டின்றிச் சேர்ப்பரிதிற் புவனங்க டனையருளாற் சிறக்க, வாசிலருட் சிகண்ட வுருத்திரர்தான் கலையி லவ்வியத்தம் பிரதானம் பிரகிருதி யாகப், பேசியிடு பரியாயநாமமுறு மதனைப் பிறப்பிப்பர் வித்தையையும் பினோராகந் தனையும் ( )

காலந்தான் வியாபியா யருவ மாகிக் கழிகால நிகழ்காலம் வருகால மென்றே, யெழுந்தான் பலவுயிர்க ளியற்றுமிரு வினையா லிசைத்தபல மவரவர்க்கே யிசைக்குமது நியதி, மேலுந்தங் கலைதானவத்தைச் சற்றே விடநீக்கி யான்மாவி னறிவுதொழில் விளக்கு, மாலுற்ற புலனறிவை யாக்கும் வித்தை மாசதனி லாசையது ராகத்தா லுருமே (௧௦௧)

எண்ணெயுடன் றிரியக்கி யிசைந்த போதங் கெழிசுடராம் விளக்கான தென்ன வேதான், பண்ணமருங் கலையாதி யவித்தை கூடப் பஞ்சகஞ் சுகமென்னும் பரிசுதனை யுடைத்தாய், கண்ணிடும் புருடனுந் தத்துவமே லதனுள் கவின்றிடுவ ரான்மாவைப் புருடனென லாகு, முண்ணவரும் வினைப்பயனுக் கிடாகக் கால வுருத்திரர்தம் புவனபள வுயிரினைக்கொண் டிழலும். (௧0௨)

பிரகிருதி தனின்மூன்று குணங்களையும் விரித்தே பிரமன்மால் நீலவுருத் திரர்க்களிப்பன் பினுகி, தரையிறுதி யாகியுள தத்துவங்க ளனைத்துந் தாழ்வறவே யாக்கியளித் தழிக்குமெனைச் சாற்ற, கிரகிறையேயிராசதத்தைச் சாத்திகதா மதத்தை கித்தலுந்தா மதிட்டித்து நின்றுகொண்டே, யுராமுறவே யுலகனைத்து மாக்கியளித் தழிப்ப ருண்டாக்கும் படியுமினி மேற்றெரிய வுரைப்பாம். (௧0௩)

மானதனி லதோபாகஞ் சித்த மாகி மன்னியிடுஞ் சிந்தனையை மற்றதனிற் குணங்கள், தானிரண்டைச் சாத்துவிக மடக்கி நிற்கத் தனினுதிக்கும் புத்தியாந் தத்துவந்தா னதுவு, மூனமது நிச்சயஞ்செ யுருவமென்னு முயிர்வினையின் வாதனைக ளுறுவ தென்று, மானவிவை யிரண்டாகும் குணங்க ளாலே யைம்பதாம் பாவங்க ளடையுந் தானே. ()

சாத்திகத்தா லேதரும ஞானமுடன் விடையத் தன்னில் வயிராக்கியமாஞ் சாற்றுமிரா சதத்தான், மாத்திரையில் லாச்செல்வத் திச்சையுட னியற்றல் வந்தனையுந் தாமதத்தால் மருவியிடு மதன்மங், காத்திரத்தா னென்றல்முத லஞ்ஞான விடயக் கண்ணியினிற் பட்டுழன்று கவற்சி கொள்ளுஞ், சோத்திரத்தை யாதிவழி துறந்த வின்மை தொகுசெல்வ மின்மையுமாஞ் சொல்லிற் றுனே. (௧0௫)

தருமமிரு வகைத்தாகு ஞானமோ ரைந்தாஞ் சாற்றுவயிராக்கியமீ ரைந்த தாகும், மருவியிடுஞ் செல்வமிரு நான்க தாகு மற்றதன்ம மோரிரண்டா மாச தாகத், துரிசறுது மஞ்ஞான மோரைந் தாகுந் துறப்பிலதோர் பத்தாகுஞ் சொல்லுஞ் செல்வங், கருதவிலாவோரெட்டா மாகவிவை யெல்லாங் கணக்கிடுங்கா லைம்பதாய்க் கழறும்நூலே. (௧0௬)

முக்குணங்க டம்மிலோர் குணமொருத்தர் பாலே முழுவதுகின்றிடா துயிர்கள் வினைமுறைமை யாலே, யக்குணங்க ளிரண்டையொன்றுன் றடக்கவத னாலே யாருகுண முதிக்குமுணர் மூன்றுமுண்மைதனில், இக்குணங்கள் கூட்டத்தா லெண்ணில்குண முளவா மியம்பிலது பெருகுமினி யிருமூன்று குணங்கள், புக்கபடி யுரைத்திடுவா மிவற்றி னுள்ளே பொல்லாத செயற்குணங்கள் பொருந்தர் வாறே. (௧0௭)

தருமகெழிச் சாத்துவிதந் தாமதரா சதத்தைத் தானடக்கத் தோன்றியிடும் பிரகாசம் லகுதை, வரும்வகைரா சதமதுதான் சாத்திகதா மதத்தை மறைத்தொளிர வட்டமபஞ் சலமிவைகள் வருமாற், பொருவிலொளிச் சாத்துவித ராசதந்தான் புதையப் பொருந்தியிடிற் றமதந்தான் புந்தி தன்னிற், குருவென்னுங் குணத்துடனே வர்ண்ணதமூந் தோற்றுங் கூறிவிவை யாருகுங் குணங்க டானே. (௧0௮)

புந்திரினி லகங்காரந் தோன்றியே மனந்தான் பொறி யதனுற் பற்றுபொருள் கைக்கொள்வ தாகிப், பந்தமுற யானெனதென் றேயபிமானத்தைப் பண்ணுவதாய் வாயுக்கள் பலவினையு மியற்றிச், சந்தமுறுங் குணமூன்றில் மூன்ற தாகுந் தைசதவை,காரியுடன் பூதாதி தானென், றிந்தவகங் காரங்கண் மூன்றினிட மாயே யினியுதிக்குந் தத்துவங்களியல்பினையு முரைப்பாம். (௧0௯)

தத்துவவியல்பு.

மூந்தமனந் தைசதத்தே முளைக்கும்பின்னர் முளைப்பதாஞ் சோத்திரத்தை முதலான வைந்து, மந்தமனங் காகத்தின் விழியே போல வகத்தினிலும் புறத்தினிலு மடைந்துபொறிக் கெழிராய், வந்தவிடயங்கடனைப் பற்றி யுள்ளு மன்னியதைப் பாவிக்கும் வகைய தாகுஞ், சிந்தைசெயிற் செவிதோல்கண் ணுக்கு மூக்குச் சேர்சத்த மாதியைந்தைத் தெரிவிக்கு முயிர்க்கே. (௧௧0)

பொறியைந்தும் பூதங்க டன்னிற் றோன்றிப் பூதங்கள் குணமானபுலன்க டன்னை, கெழியொன்றப் புணருமகங் காரந் தன்னினீர்பொதிக. ளுதிக்குமென்று கிகழ்த்தலுறு தென்னிற், குழியனலி நயனங்களுதித்த தாகிக் குளிர்புனலிற் பொருள்கவர்தல் கூடு மெங்ஙன், செறிபொழுதி னிரினுள்ளே சாந்தமாமாற் றோர்ந்திடுமற் றவைகளுமிச் செய்கையென்றே. (௧௧௧)

தொழில்செய்யு மிந்திரியம் வாக்காதி யைந்துந் தோன்றியே வை கரியிற் சொல்லாதி புரியு. மிழிவிலாச் சத்தமுடன் பரிச ரூப விரத க தங்கவொளி வியம்பியவிவ் வைந்துங், கழிவிலாக் காரணதன் மாத்திரை களிதற்குக் காரணமாம் பூதாதி கருதிலிவை யைந்தும், வழிமுறையே மனம்புத்தி யகங்கார ங் கூட மருவுபுரி யட்டகமாய் மன்னியிடு முயிர்க் கே. (௧௧௨)

பொருந்தியிடும் புரியட்ட சூக்குமரு பத்தாற் போக்குவர வனைத் தினையும் புரியுமுயிர் வினையா,லருந்தியிடுஞ் சுவர்க்கா காதிகளை யடை ந்தே யறம்பாவத் தாலின்ப துன்பங்க ளதனைத், தெரிந்திடவே தூல மாந் தேகந் தானுஞ் சேருமிந்தச் சூக்குமதே கத்திலெனத் தேர்க, வரு ந்தனியே வானாதி சத்தாதி தன்னில வருமுறைமே லாகமத்தின் வழிமு றையே யுரைப்பாம். (௧௧௩)

வானதுதா னுற்பூத சத்தத்திற் றோன்றும் வாயுவினும் பூதசத்த வுற்பூத பரிச,மானவதிற் றோன்றுமு னுற் பூதசத்தப் பரிசமாகியிடு முற் பூத ரூபத்தே யனலு,மூனமதாஞ் சத்தமுடன் பரிச ரூப வுற்பூத விர தத்தி லப்புதிக்கு மேல்மண், டானதுவு முற்பூத சத்தாதி நான்காய்த் தளர்விலா வுற்பூத கந்தத்தாந் தானே. (௧௧௪)

சாற்றியிட வேதத்தே யான்மாவில் வானந் தானதனிற் கால்தீநீர் தரணி தானுந் தோற்றியிடு மொன்றிலொன்று, மென்றே நீர்தாஞ்சொ ல்லியதிங் கென்னையென்னிற் சொல்லு வாங்கேள், மாற்றரிய காரணத் தின் குணங்க டானே வந்திடுமேற் காரியத்தே யெனும்வழக்கி னாலே, கா ற்றனல்நீர் மட்குணங்கள் வானந் தன்னிற்கண்டதிலை யால்வானங் கா ரணமன் றெண்ணே. (௧௧௫)

ஆங்கார னானென் றறைவதாக வனைத்துயிர்க்கு மன்னியதா ய டைந்து கொண்டே, யெங்காகின் றுள்ளதா லான்மா வென்றே யுரைத் ததா மிலக்கணையா புதித்ததனின் பாலே, பாங்கார்தன் மாத்திரை யிலா வதாகும் பாராதி யசித்துதிக்குஞ் சித்திலென்னை பழுகா, தீங்காது வா னதனை வாயுவாதியின் றுகுணஞ் சார்தலினு னிகழ்த்தியதாய் கினையே()

வானருவாய் வியாபியாய்ச் சத்தகுணமாகி மற்றுளதாற் பூதங்கட் கவகாச மாகுந், தானதனிற் சலிப்பதா யுருபாரூபத் தன்மையாய் நீல மாய்ச் சத்தமுடன் பரிச, மானகுண முடைத்தாகி வாயுவிற்கு மனலது தான் சத்தமுடன் பரிச ரூபா, மூன்மற வுடைத்தாகிச் செம்மையாகி யுறுபொருளைச் சுடுவதா யோங்குந் தானே. (௧௧௭)

இரதமுருப் பரிசசத்த மென்னுமிந்த விரிரண்டு குணமுடைத்தா யெல்லாத் திக்கும், பரவுவதாய் வெண்மையாய் நெகிழ்ச்சி யாகும் பா ன்மையாய் மப்பதுதான் பார்க்கிற் பாரு, முரமதுவாய்த் தாரகமாக் கந்த மாதி யோரைந்து குணமுடைத்தாய்ப் பொன்மையாகித், திரமதுவாய்ப் பாகத்தா னுனுவல்லைஞ் சேர்வதுவா யறுசுவையாய்த் திகழுந் தானே ()

கருதியிடும் பூதங்க ளஞ்சும்பஞ்சி காரணமா யொன்றையொன்று க லந்து நின்றே, பருவியிடுங் காயகங் ளாயேயற்று மன்னியிடு மண்டங்க டாலுமிந்த வகையே, தருவதுதா னாகர்க்குப் பூதகாயஞ் சமிதியிலாஞ் சூக்குமத்தே பரிணும காரக்குத், திருமருவு மிமையோர்க்குப் பூதசார தேகமா மக்கணமே திருந்தியசூக் குமத்தே. (௧௧௯)

பஞ்சபூதங்களின் வடிவும் அக்ஷரமும்வியாபகமும்.

மண்ணதுதாற் கோணமாம் பிறைபோலு மப்பு வன்னியோர் முக் கோணம வாயுவறு கோணம், விண்ணதுதான் வட்டமாம் லவரயவவ் வாக மேவியிடும் பீசங்கள் குறித டானும, கண்ணியிடும் வச்சிரமு னளி னசுவத் திகமு காமேறு புள்ளியுடன் விந்துவாய் கவினு, மெண்ணியிடி லிந்திரனும் வருணனெரி வாயு விசைவியோ மருபியுமா மிதற்கதிமா னி களே. (௧௨௦)

மண்ணதுதான் சூக்குமமாய் வானளவு மாகி மருவுமது புவனங்க ட் காதார மாகுந், தண்ணெனுநீர் சூக்குமமாய் மானளவு மாகுந் தழல துதான் சுத்தவித்தை யன்னளவு மாகு, நண்ணியிடுஞ் சதாசிவத்தே திமல வாயு நவிலசத்த குணமுடைய வானாய காடிற் புண்ணியமாம் விந் துவள வுள்ளதாகும் பூதமிவை யைந்துக்குந் தேவதைமேற் புகல்வாம் ()

பூதங்களுக்கு அதிதேவதைகளும் பஞ்சாலைப் பிரேரகத்தால் அவர்கள் ஆன்மாக்களுக்குச் சுகதுக்க மூட்டியனுக்கிரகிக்குமமுறையும்

போற்றியிடுஞ் சூக்குமமாம் பூதங்கட் கடைவே பூமிக்குப் பூமகனு ம் புனலதற்கு மாலுஞ் சாற்றுமெரிக் குருத்திரனும் வாயுவுக்கீ சுரனும் சதாசிவர்மேல் வானினுக்குத் தானதிதே வதையாய், வீற்றிருந்து நிவி ர்த்தாதி கலைகளினிவ் வாறே மேவுமுயிர் புரிதல்செய்யும் வினையனைத்து ங் கண்டே, மாற்றிடவவ் வினைகடனைச் சுகதுக்க போக மருந்துகளை யருந்துவிப்ப ராள்சேரும் வாறே. (௧௨௨)

தத்துவங்கள் சட்டமாகி யறிவுதொழி லின்றாற் சத்திசிவ னனு ப்பிரவே சித்திடுவர் சாற்றிற், சுத்ததத் துவமதனிற் சுயமேதோய்ந் திடுவர் சொலுஞ்சுத்தா சுத்தத்திற் ரேய்வரவற் றிடமாய்ச், சித்த முத லனைவற்றிற் றேவர்கள்பாற் சேர்ந்தே செறிந்திடுவ ரவ்வாறு மூ வகையாய்ச் சிவன்றா, னொத்துறுதல் செய்தருளாற் றத்துவத்துக் கு ணர்வு தொழிலதுவு மாக்கியிட லுரைத்திடுவா முணரே. (௧௨௩)

வன்னியுட னிந்திரனு முபேந்திரனு மரவி மாமலரோன் ரு னுமிவர் வர்க்காதி யைக்தைத், துன்னியிநக் தேவசன கெமன தான ஞ் சொலில்விசற்கா ணந்தமைந்தாங் தொழில்புரிவித் திடுவ, ருன்னி யிடிற் செவிதோல்கண் ணுக்கு மூக்கி லுற்றிருந்தெண் டிசைத்தேவ ன் வாயுவினன் வருண, னன்னியமில் லாவிருவ ரசுவினிதே வதைக ளடைந்தறிவிப் பார்சத்த மாதியைந்து மடைவே. (௧௨௪)

மனமதனிற் சந்திரனு மகங்கார மதனின் மன்னிய விமேசர் புந்தியினிற் புத்தி, யெனவுரைக்குஞ் சத்தியாங் குணங்களோர் மூன்றி னிசைத்துமல ரோன்மாலு நீலவுருத் திரரு, முனல்பற்றல் கை க்கொண்ட லகங்கரித்தே யோங்க லுற்றதனைப் பகுத்தறித லுயர்தன் மாதிகளாய்ப், பனவுளவாம் பஞ்சாசற் பாவகந்தா னுகப் பண்ணிடு வ ரிப்பரிசே மேலுளதும் பகர்வாம். (௧௨௫)

எண்ணரிதா மராசத்தி விராகேசரிசைந்தே யியற்றிடுவர் புருட னையு மிச்சையையு முணர, கண்ணியிட விடயத்தே செய்யும்வித்தை நண்ணிடுவன் வித்தியா தேவிகலமாரப், பண்ணியிட வறிவுதொழில் வி ளங்கியிடக் கலைக்கே பதிந்திடுதல் கலாதேவி யெனப்பகர்வர் காலத், தண்ணல்கா லேசரணைந் தாக்கியளித்தழித்த லாவனவுந் தோற்றுவித் தே நியமனமாக் கிடுவார். (௧௨௬)

கரையிறந்த சத்தியுடன் காரியரு வாகிக்கலங்கியே நின்றுடை ய காரியமா யையின்கண், புரையறவே யிச்சத்தி புணர்ந்ததனை வடி வாய்ப்போந்திடமா யாதேவி யெனும்பெயரும் புனைந்தே, திரைநுரை க டிவலைகடாள் கடற்பா லாகுஞ் செய்கைபோற் றனுவாதி சிறக்கச் செய்து, கரையிறுதி கலையாதி தத்துவத்தா ருயிர்க டான்மயங்கச் செ ய்யுமெனச் சாற்றிடுபா கமமே. (௧௨௭)

0972

சிவதத்துவங்களும் அவற்றின் கர்த்தாக்கள் தத்துவ ங்களிற்பொருந்திச் சிருட்டித்தலும் அந்தத் தத்துவங்களி ல் சிவபெருமான்வியாபித்துநின்று தொழில்புரியுந் தன் மையறியக் கூடாதநிலையெனவுங் கூறல்.

சுத்தவித்தை தனைவிமல வித்தியா தேவி சொல்லீச தத்துவத்தை மனோன்மனீசாதா சிவத்தை, பத்தர்சாதா சிவர்பொருந்தி யவ்வவற்று லனை த்து மாக்குவர்க ளந்தந்தத் தத்துவத்தி னடைவு, மித்தகைய தத்துவங் கட் கிசைந்தும் வடிவு மிசைந்திடுசத் திகள்வடிவு மியபமில்விசி வாகு, நி த்தனுயிர்க் குயிராகிச் சராசரங்க ளதனில் நின்றனைத்துஞ் சேட்டிக்கு நிலைமையுணர் வரிதே. (௧௨௮)

உவமைமுகத்தால் ஆன்மாதத்துவங்களைப் பொருந் திப்பஞ்சாவத்தை யுறுமெனல்.

இந்திரியம் பரியாய்ச்சாற் கரணங்கள் சகடா யிசைந்திடுமுக் குணங் கடா லிரதமாக, முந்துமா ராதியிலாம் புருடன்சா ரதியாய் மோகாதி யேழ்குணமுங் குழுவதோ ருசமா, புத்தியிடான் யாவுமாவே யாச னு க வொதியிமை வாளுதி னையக்கழிலம் பொருந்தச், சுந்தரமாம் பவனிவ ரதே சந்தாதி யான சுகதுக்கங் கொண்டிரீன் டடையுமுனர் துரியம். ()

தத்துவநாதந்திரங்களிவையெனக்கூறல்.

காதமுசர் றுரையாந்த முப்பத் தாறும் களின்றுடைய தத்துவங்க ளைடிக் காணிற், பேதமதா யவரவர்சட் குறுவ தாகும் பெரிதாகி யுயி ரகளெல்லாம் பெறுபபதங்க ளாக, வேதனுறும் புவனங்கட் காதார மா கி யுறஞ்சுத்த மோகாந்து மாயையிலே ரைக்கும், போதமுறுங் குண மபுத்தி யகங்கார முன்றும் பூதங்க ளோனார்தும் பொதுவாயும் புகலு ம. (௧௩0)

வேறு.

பன்முதன் பலையாங்கள் பலமூடை லாதிரிந்தன்
விண்முதல் பூதமைந்தில் பிளைகோனி மின்பல்பேக
மோன்முக வடலையாதி புருவெரி யோரெண்டிக்குக்
[illegible]

சுவமணி தாதோரேழுஞ் சேர்சுரர் வாகராதி
யனைவயும் வாயுப்பத்து மகிழ்ந்திடற் றூத்தி சுங்க
ணுவனைமயில் கதிரோனுதி பொளிபதி யுருவே யாகுந்
தவமிலா ருள்ளம்போலத் தாவிருள் பாசந் தானே. (௧௫௨)

மூவகையான்மாக்களுக்குந் தத்துவங்களிற் சத்திய நிந்து தநுவாதிகளைக் கொடுத்தல்

தத்துவ முப்பத்தாறிற் சத்திதா டானே சைரத்துஞ்
சுத்தமாந் தத்துவங்க ளோர்நான்குந் தோய்ந்து நின்றே
சித்தமும் பிரேரிக்கின்ற நிலைமையாற் சித்ததாகும்
வித்தக விஞ்ஞானர்க்குத் தனுவாதி யாகி மேவும். (௧௫௩)

ஏதாதி காயமாக வண்ணுசத் திகடன் னூலே
தீதான மாயாதோற்ற மேமைபுஞ் சேட்டிப் பித்தே
போதாதின் றுணர்த்தலாலே யுறுஞ்சுத்தா சுத்தப் பேரை
யீதாகுங் காயமாதி யிலயமாங் கலையி னோர்க்கே (௧௫௪)

இவ்வாறுஞ் சுசுத்தமாயா தோற்றமாங் காயத் தோரே
முவ்வாறு மாறுமாக முளைத்ததத் துவங்க டன்னை
யவ்வாறே சேட்டிப் பிப்பாரையா லசுத்த மேயா
மொவ்வாறு செய்திம் மூன்றி னுறுதொழிற் பெயரு முண்டோர்

சகலர்க்குத்தத்துவங்கள் தங்கிநின்று செய்யுந் தொழில்கள் கூறல்.

சாற்றிய சுத்தமைந் துஞ்சகலர்க்குப் பிரேர காண்டந்
தோற்றிடுஞ் சுத்தாசுத் தஞ்சொலிற் புசிப்பிக்குங் காண்டம்
மேற்றிகழ் சுரணநான்கும் வினைவிளைந் திடுமோ லக்கும்
போற்றிடும் போகபோக்கிய காண்டமாய்ப் புகலு நூலே (௧௫௬)

உயிர்களுக்கு, சிவமும் சத்தியும் பிதாமாதாக்களெனல்.

காயாதிக் குபாதானங்க ளாகியே சருதுஞ் சுத்த
மாயாதி தன்னிலீசர் சத்திதான் மருவி நிற்கத்
தோயாது மாயையீசன் தோய்ந்துரு வாக்கு மாற்றுந்
தூயாகுஞ் சத்தியீசன் றந்தையா முயிர்கட் கன்றே (௧௫௭)

வேறு.

பஞ்சமயகோசமும், சுத்தாசுத்தமாயையைகளைப்பொருந்தி அவைநிற்குமுறையும்.

எவ்வுயிர்க்கு மானந்தம் விஞ்ஞான மென்றே யிருகோச மிறைசுத்த மாயையசனி வினைப்ப, சவ்வுயிர்க்கு மேலுமதோ மாயையிறை கலாதியானமேதோர் மனோமயமு மாக்குவன் பின்னுகச், செவ்விதினிற் பிராணமய கோசமுமன் னாக்கிச் சேர்த்திடுவ னன்னமய கோசத்தைத் திகழ, வெவ்வுயிர்க ளெங்கோச பந்தத்தை யுற்றே வினைவிளைக்கு மன்னமயம் வருமாறு விரிப்பாம். (௧௫௮)

அன்னமயகோசத்தைப்பொருந்திதநுவாதியாகுமெனல்.

முன்னை வினைக் கீடாகச் சூக்குமரு பத்தான் முதற்றந்தை யிடப்புகுந்து போமங்க லாகி, யன்னையுயிற் றிற்றந்தை சுக்கிலத்தோ டன்னை யிட்ட டவ்விடத்திற் சுரோணிதத்தோ டாகி நிற்கப், பின்னையதைப் பிரியாது சூக்குமகா யத்தே பிறப்பதுவாந் தூலவுடல் பிரயனரு ளாலே, தன்னை விரித் துரைக்கிலது பெருகுமன்னஞ் சாற்றிய சூக்குமபூதத் தாங்கியிடுக் தனுவே. (௧௫௯)

சூக்குமபஞ்சபூதங்களையிடமாகக்கொண்டுசரீரந் தோன்றுமெனல்.

என்புதோ லரம்புயிர் தசைகளெல்லா மிசைந்திடுதல் தரணியின்றன் னிடத்தே யாகும், புன்புலால் நாறுநீர் சென்னிர் மற்றும் புகல்கின்ற நெகிழ்ச்சியெல்லா மப்பினாகும், அன்புசெயுந் திபன்பாசனங்களாதி யானதுதான் சூக்குமா மனலினாகும், வன்புடைய பிராணாதி வாயுபத்தும் வருவதுவுஞ் சூக்குமமாம் வாயுவிடமாமே. (௧௬௦)

வேறு.

உடம்பினி லுடியுள்ளு முதிரந்தி னுள்ளு மெங்கு
மிடம்பெற வாயுவாதிக் கிசைத்தல் செய்தே புறம்புந்
திடம்பெற சுவத்துவாரஞ் சேர்வதாம் வானந் தன்னில்
படைப்படுந் தூலகாயம் வளர்ந்திடு மிந்த வாறே. (௧௬௧)

காயமே தாமென் றெண்ணிக் கருமங்கள் பலவுஞ்செய்து
மாயமே யானம் போகம் வாய்த்திடும் வழியே பண்ணித்
தோயவே பொருள்களை தோய்ந்திடச் செல்வர் போலப்
பேயைப்போற் பேர்தாகிப் பெற்றிடார் பிறப்பிறப்பே (கசஉ)

கேவலாவத்தையியல்பு

அறிவிச்சை செயல்களின்றி மலர்விழி யிருவின் கண்போல்
குறிதருக் குணங்களின்றிக் குறைவிலா நிறைவு மாகிச்
செறிவுறு போகமின்றிச் சேர்போதி சரண மின்றிப்
பிரிவறு மலத்தினோடே நிற்பது கேவ லம்பின் (கசங)

சகலாவத்தையியல்பு.

ஈசனார் சத்தியாலே யிசைந்திடக் கலாதி தன்னைக்
கூசமா மாணவத்தின் கவலிருள் சற்று நீங்கி
மாசதாங் காயமாகி வந்திடு வினைகளை பண்ணிப்
பூசலாம் பிறப்பிறப்பைப் புரிந்திடல் சகல மென்றே (கசச)

வேறு

சுத்தாவத்தையியல்பும், மூவகையவத்தைகளிற் சாக்கிராதி காரியாவத்தைகளையமைந்தியல்புங் கூறல்

வினையனைத்துக் ககலவொப்ப மலபரிபா கந்தான் வெளிப்பட்டுச் சத்திபதிக் திடுமவ் வேளைத், தனைபொருத்த நிலையில்லாச் சிவன் குருவாய் வந்தே தாரணியி லருள்புரியத் தமோருபங்கள், பிணைவருத்ததேயொழியப் பேரின்பந்தான் பெற்றிடுதல் சுத்தமெனப் பேசு நூல்கள், முறைமுறைத்த விருவகைக்கு மிதற்குரிபே தமொழித்திடு மவ்வைத்தாகி மூவைத்தா முறையே, (கசரு)

தத்துவங்க ளாறாறுந் தாத்திரமு வைந்துந் தள்ளிவிட்டு நின்றிடவே சாற்றரு மலமவ்வோ, டொத்துமுகத் தேநின்றே யுணர்ந்திடுதல் சுகமுமிர்தனைக்குப் போகத்துக் குறுவினையி னெழிவார், சுத்தத்துவங்கள் மாயா நீயேழுந் தொல்பூத மோரைந்துந் தொழில்க ளொழிக் திடவே, சித்தமா மூலமின்றி முப்பதுகா லிடனே நின்றிடலுன் கேவலசாக்கிரமாக நிகழ்த்துமே, (கசசா)

அறிவிக்குந் தத்துவங்கள் தொழில்க ளொழிந் திடவே யாணவமேலிடுதனிலு வைதிவுசிரங் காதசம்,செறியுற்றங் சுரிகருவி தொழிர்கருவி புத்ததுநீங்கிவிட விருபத்தைத் தாய்க்களத்தே முன்னே,செறிவுற்ற விடயங்கள் நினைவையுந் தற்காலஞ் சேர்விடயந் தனையுமறு பவித்திடுஞ் சொப் பனத்தே,பிறிவுற்றுச் சித்தமுடன் பிராண னுள்ளம் பெறும்போதமிலா துளத்தே யுறல் சுழுத்தி பின்னே, (கசஎ)

விழித்திநினிது துயினறேமென் றுணர்வதாகு மேற்றுரியஞ் சித்தகிநி கிடவுந்தி மேவி, யழித்தொழிய தேயுடனேப் பிராண னென்றே யுயிர்ப்பவவ் விடத்தே புறங்குவதா மறிவேது மின்று, யொழித்துமூ லாதாரத் தற்றிடுத லதீத முனைரிஷி நித்தகே வலமாக வுரைப்பர், நிதித்தபடி யேமேலே யேற்றியிடும் வினையா விறைவனருட் சத்தியென்றேரியமபு நூலே, (கசஅ)

நிடுக்கிடவோ ருரைகேட்டுப் பிராண வாயுச் சிவியா துணராது நினைத்தலதி தப்பின், கடுக்குறுதல் சுரியமாங் கேதக தன்னை கண்ணுமனு பவஞ்சுழுத்தி காடியதை வியக்தே, படுத்ததது வேயாகி நிற்றல்கனாவாரு மடைந்தனித்த விதமனைத்து மறுத்து நன்று, விடுத்து நல்ல வுணர்வாகி நிற்ற லுனே மேவியிடுஞ் சாக்கிரமாய் விளம்பு நூலே. (கசகூ)

வேறு.

இப்படி யவத்தை யோரைந் தெய்தியே பிறப்பி றப்பாம்
வெப்புறுங் காலந் தன்னில் வேதத்தின் வழிய தன்றிப்
பொய்ப்பொருட் சமயந் தன்னிற் புரிந்திடுந் தவத்தி னாலே
தப்பிலா வேதஞ் சொன்ன சமயத்தைச் சார்ந்து நின்றே. (கரு)

வன்னயோர் கான்மி னுக்கு மாசிலாச் சிரமங் கட்குஞ்
சொன்னவா றிடறி லாதே செய்தவர் சுவர்க்கந் துய்த்துப்
பின்னர்மா நிலத்தின் வந்து சிவதன்மம் பெரிதென் றெண்ணி
முன்னமா கமங்கள் சொன்ன படிதவ முயல்வ மென்றே. (கருக)

அன்னியோர் குருவைச் சேர்ந்தே யெழில்பெறு சமயதீக்கை
நண்ணியே சரியை தன்னை நவையற வியற்றி யத்தாற்
புண்ணிய சிவலோ கத்தைப் பொருந்தியங் குள்ள போக
மன்னலா ருளப்பெற்ற தருந்திமே லவனி மீதே (கருஉ)

வேறு.

உதித்தருள்செய் குருவாலே விசேட தீக்கை யுற்றுணர்ந்து சிவபூ
சை யூனமறச் செய்தே, துதித்திடுஞ் சாமீபஞ் சிவன்பாற் பெற்றுத்
துய்த்திடுவர் பெரும் போகந் தொலைந்த காலை, கதிச்சடையா னருளா
லே புவியின்கண் ணிவரோ டரிய சிவயோக மியற்றி னன்றாய்க், கிதிக்கொ
ழிவாங் காலமுறு மளவுமந்தச் சிவனுடைய சாரூபஞ் சேர்ந்துநின்றே.

ஆகத்தி லிச்சையில ராகிச்சற்று மளவிறந்து மேன்மேலு மடைவ
தான, போகத்திற் பற்றிலரே யாகிலுல கெல்லாம் பொன்றிடுங்கா லி
வர்தாமும் பொருந்திடுவர் முத்தி, யோகத்தைத் தவிராதோர் பினைச்
சிருட்டி கால முனைத்துலகிற் குருவாலே முத்திபெற மலத்தின், பாகத்
தை யடைந்ததனாற் சத்திபதிந் திடவே பரஞானத் தால்முத்தி பலிக்
குமவர் பாலே. (கடுச)

படிமுறையால் விசேடசிவதருமஞ் செய்வோர்க்கு சத்திநிபாதமுதிக்குந்தன்மை.

இப்படியே விசேடமாஞ் சிவதருமஞ் சரியை யெழிற் கிரியை யோ
கமிவை யியற்றியிடுந் தவத்தால், தப்பறவே யொன்றை யொன்றங்கொ
ழிப்ப தாகத் தகும்பாவ புண்ணியங்கள் சமனாகப் பொருந்த, வப்பொ
ழுதே வினையனைத்தும் பருவமாகி யாணவமும் பக்குவத்தை யடைத
ல் செய்ய,வொப்புயர்வொன் றில்லாத சிவன்சத்தி பதியு மூணரிலது ம
ந்தாதி நால்விதமா யுரைப்பர் (கடுரு)

சத்திநி பாதமதித்திடிற் றிட்டபோது தரும்விரத்தி பொய்வாழ்வி
ற் சாற்றிலதே மந்த, முத்திதனை யிச்சித்து விரத்திநிலை செய்யு மொழி
பிரதிட் டாசத்தி யதுமுனில்மந் ததரமாஞ், சுத்தமாம விஞ்ஞானம் வி
ளங்கும் வித்தை தோய்ந்ததனாற் சத்திபெயர் தீவிரமாய்ச் சொல்வார்,
சித்திக்க வுபசாந்தி செறிசத்தி சாந்தி சேர்ந்திடிற்றீ விரதரமாய்ச் செப்
புமிதன்பெயரே. (கடுசு)

மந்தமாய் மெய்ஞ்ஞான முதிப்பிக்கு மதனால் மந்தசத்தி யெனப்
பெயரா மற்றதனி னதிக, முந்திடவே ஞானத்தை யுதிப்பிக்கு மதனானு
ரைத்திடுவர்மந்ததர சத்தியென வுணர்ந்தோர், சிந்தையார் விஞ்ஞான
ஞ் சமுதியுதிப் பிக்குஞ் செயலதனாற் றீவிரமாஞ் சத்தியெனத் தெரிப்பார்,
ரந்தமா திகளில்லாச் சிவஞான மிகவு மாக்கறி விரதரமாஞ் சத்தியென
வறைவார். (கடுஎ)

சத்திநிபாதப்பிறந்தவன் முத்திக்குவழியேது பாசமோசனஞ்செய்பவர் யாரெனஆராய்தல்.

சத்திநிபா தம்பிறந்த தேசிகிவன் பாலுந் தற்பத்தர் பாலுமிகத் த
ளர்வொன் றில்லாப், பத்திசெய்தே சத்தாதி விடயந் தன்னைப் பகையா
க நோக்கிமுன்னம் பரியு மெட்டுச் சித்திமுத லனைத்துலகின் வாழ்வுமெ
த்தச் சிறிதாக நினைந்தருளே சிந்தையாய்நன், முத்திநெறி யேதமக்குப்
பாசந்தன்னை மோசிப்பா ரரரென்றே முயலுங் காலே. (கடுஅ)

அனைத்துயிர்க்கு முயிராகி நின்றே யென்றுமாறாறு தத்துவத்துக்
கதீதனாகி, நினைப்பரிதா யுள்ளசிவன் கருணையாலே நீடுலகிற் சற்குருவா
நிமலன் றேகந், தனைப்பொருந்தி யவன்றானே யாகிநின்று சத்திநிபா
தத்தையுள்ளோர் தங்கள் பாச, வினைத்தொகுதி யொழிந்திடவே நோ
க்கித் தீண்டிவிளம்பியவுந் திரியாதி யாலளிப்பன் வீடே. (கடுகூ)

மந்தமாஞ் சத்திநிபா தர்க்கருளாற் குரவன் மாய்த்தருளி யிருகலை
யின் மருவுவினை யனைத்துஞ், சுந்தரமாம் பிரகிருதி தனக்கு மேலாய்ச்
சொல்லுபுவ னங்கடனிற் றொக்கிருப்ப வளிப்பன், சிந்தையார் மந்
ததர சத்திபதி போதிற் சிதைந்திடமுக் கலையின் வினை யனைத்தினையு
மாய்ப்ப,பந்தமா னதுமறவே சுத்தமான பரதானத் தேசுத்த வித்தை த
னிற் பதிப்பான். (கசுo)

பெற்றிடிற்றீ விரமாகுஞ் சத்திபாதம் பேசியிடுஞ் சாந்திகலை பாச
நீக்கி, யுற்றிடவே சிவசமமா முத்தியென்றே யுரைசெய்யும் பரமுத்தித்
தானமுற வளிப்பன், பற்றிடுமிப் பதமுத்தி மூவகையோர் தமக்குப் பர
முத்தி பிரளையற்குப் பரமளித் திடுவான், சற்றுமோர் பற்றிலதீ விரதர
மாஞ் சத்தி தான்பதியிற் சத்தியோ நிருவாணந் தானே. (கசுக)

சத்தியோ நிருவாணஞ் சஞ்சிதமாம் வினைக டன்னுடனே பிரார
த்த வினைகடனு வாதி, யத்தனையு மொழித்தருளி யகண்டாகா ரதை
யா யளவிறந்த வசனந்த மாகிச்சத்தச், சித்துருவாய் நித்தமாய்ச் சிறிதா
யிப் பெரிதாய்த் திகழுமொளி யாய் மனத்தாற் சிந்திக் கொண்ணு. நித்த
னுடன் வேறறவே நிறுத்த லென்றே நிகழ்த்திடுஞ் சித்தாந்த முத்தியி
ந நிலையே. (கசுஉ)

சட்சுதீக்ஷை முதலியன செய்து வினையொழித்தல்.

மந்திரங்கண் மருக்குநனோர் தொழில்களின்றி வாய்க்கிட்டே கெருட்பா வனைமனத்தி னாலே, சிந்தவிட மானதுதான் தீர்க்கும் பார்வைச் செயலெனவே சிவஞானத் தேசிகன்றான், பந்தமுறுத் தாணவத்தின் பாச நீங்கப் பார்த்தருளிப் பரிசத்தான் மாயையறப் பார்த்தே, முந்துவினை கலைகள்சோ தனையாற் போக முனைக்கும்வினை யொழித்தற்கு மூலமனு மொழிவான். (௧௬௩)

நிருவாணதீக்ஷையின் பேதமும் ஆசிரியர்களின் றன்மையும் அநுக்கிரகிக்கும் முறையும்.

சாம்பவமா மித்தீக்கை நிருவாண தீக்கை தான்கிரியை ஞானமெ னவிரண்டாகு மவைதா, னும்படியே மண்டபமுங் குண்டத்தோடே யழகுபெற நான்முறையே யமைத்துச் சற்றுஞ், சோம்பலிலாக் கிரியையுடன் மந்திரங்க ளுரைத்துச் சுத்தமாம் பொருளானூல் சொன்னபடி யழல்தா, னோம்புவதாங் கிரியையிவை மனத்தினாலே யுறச்செய்தல் ஞானமெனவுரைக்கு நூலே. (௧௬௪)

ஏதமிலாச் சாம்பவமாந் தீக்கைசெய்வோ னெழின்ஞான குருவாகு மவ்வாறில்லாப், போதரல்லு னவுத்திரியால் வினைக ணீக்கிப் போதிப்பா னுசமத்தின் பொருள்க டன்னைச், சாதகன்றான் கருமதிக் கைவினைப்பண்ணிச் சாற்றிடுவன் றந்திரமந் திரங்க டன்னைப், பேதமின்றிச் சிவானுபவம் பெற்றுவாழ்வார் பெறற்கரிய சற்குருவைப் பெற்ற பேரே (௧௬௫)

நிருவாண மூலோகசிவ தன்மிணிக வென்று நிர்ப்பீச சபீசங்க ளெனவுங்கழ்த் திடுநான், மருவாத பொய்ப்போகத் தாசைதனைத் துறந்தே மன்னரினர்க்குச் சிவதரும தீக்கையாகு, மொருவாது பொய்வாழ்வை முத்தியினு மிச்சை யுண்டாலோர் தமக்குலக தன்மிணியா யுரைக்கும், பெருநோயர் விருத்தர்மட வார்பாலர் தமக்குப் பெறுவித்தல் நிர்ப்பீச தீக்கையெனப் பேசும் க(௬௬)

அந்தணரை முதலான நாலு பேர்க்கு மனுலோமர்க் குந்தீக்கை யவுத்திபுயா திக்ளாஞ், செந்தழலை யோம்பிடுதல் சிவபூசை புரிதல் சிவாகமத்தாற் சிவஞானந் தேர்தலுமா மிவர்க்கே, வந்தடைந்த சங்கரசா தியர்தமக்குத் தீக்கை மானதமே சிவபூசை தானுமந்த வாறே, மிந்தவகை யோர்க்குரைக்கு மந்திரமுஞ் செழுத்தே யெழின்ஞானம் பரமசாத் திரதாத வியல்பே. (௧௬௭)

சாற்றியிடுஞ் சைவநெறிக் குரவராவார் தான்மறையோ ரனர்யருடன் வணிகரவர் தமபின், றேற்றியிடுஞ் சுத்தசூத் திரர்நால்வ ரிவரிற் சொலுமறையோர் நால்வர்க்கு மூவர்க்கா மரையர், மேற்றிகழும் வணிகரவ ரிருவர்க் காங்குரவர் விளம்பியிடுஞ் சூத்திரர்தான் சூத்திரர்க்கு மேலு, மேற்றிடுஞ்சங் கரசாதி யர்க்கு மாகு மியம்பியிடுஞ் சங்கரர்தா மெவர்க்குமலர் குருவே (௧௬௮)

குரவரிரு வகைத்தாரும் விரத்தனுடன் குடும்பி கூறுமிரு வரில்விரத்தன் விசேடமாங் குரவன், றிமமுறுநல் லாசான் சென்மப்பிரமசாரிசெப்பியவவ் விரத்தனிலுஞ் சிறந்தோ னாகும், வரமுடையன் குடும்பியிலும் வனத்த னாவான் மற்றிவரிற் குடும்பிதான் குருவாம் வாய்மை, விரவிடுதல் பிரமசாரிக்கும போகம் விரும்பியிடுங் குடும்பிக்குந் தானாக விளம்பும். (௧௬௯)

வனத்துறைவா னச்சிரமி மூவர்க்காங் குரவன் மாசற்ற துரியவாச் சிரமியிவர் குருவே, யெனத்தகுவ னல்வர்க்கு மியம்பிடுமிவ் வெவர்க்கு பேசில்குரு வசிபனச் சிரமியென வியம்பு, நனைப்பொருவி லதிவன்னச் சிரமிசெயுந்தீக்கை சாம்பவமாஞ் சந்நியாசி மனத்தியற்றல் தானு, முனைப்புசன்ற கிரதத னவுத்திரியாந் தீக்கை மொழிந்தன்மவ னச்சிரமங் குணங்களுமேன் மொழிவாம். (௧௭௦)

எண்ணிரிடு நாலெட்டா மிலக்கணங்க ளிசைந்தே யெழிலுடைத்தா யினுங்க மதிகாங்க மிலவாய், நண்ணியிடும பெருநோய்க ளில்லவாகி நகங் தந்தஞ் சொத்தையிலா நலமு முண்டாய்த், திண்ணியநெஞ் சுடைத்தாகித் தவங்கள் செய்யத் திடம்பெற்ற தேகியாய்ச் சிறந்தே யோங்கும், புண்ணியமாந் தேசத்துத் தருமஞ் செய்யும் புனிதர்குலத் துதித்தோங்கிப் புகழுண் டாயே. (௧௭௧)

கொல்லாமை பொய்யுரைகள் கூறாமை பொறாமை கூறுமுயிரினைத்தினுக்குந் தயை நலபேசுதல், புல்லாமை பொய்ப்புலனைப் புசியாமை தீதைப் பொருந்தாமற் சிறியருடன் பத்தருடன் பொருந்தல், செல்லாமை தீநெறியாங் கன்மத்திற் சிந்தை சிவபத்தி குருபத்தி திடமதாகை, கல்லாமை பசுநூலைச் சிவநூலைக் கருதிக் கற்றுணர்த லிவ்வாறே கருமஞ்செய் திடலே. (௧௭௨)

காமமுத லறுபகையுஞ் செற்றே யந்தக் கரணமுந்தன் வசத்தாக்குங் கருத்த னாகிச், சேமநிதி தவமேயென் றெண்ணி நித்தஞ் செய்கின்ற தவமுடைத்தாஞ் செல்வ னாகிப், பூமகளைத் திருமாலை நிந்தியாத புந்தி யுடைத்தாய்ப் புறம்பாஞ் சமயத் தோர்கள், தாமருவும் பெத்தமுடன் முத்தி மார்க்கஞ் சாற்றிடு நூலுண்மையெல்லா முணர்ந்து தானே. (௧௭௩)

முப்பொருளுஞ் சரியாதி பாதநான்கின் முறைமையையு முழுதுணர்ந்து முதல்வன் றன்னை, யெப்பொழுது நீங்காதே ஞானநிட்டை யெய்தித்தன் பாலடைந்தார் பருவந் தன்னைத், தப்பறவே யுணர்தற்குச் சதுரனாகித் தாமதமாங் குணஞ்சற்றுந் தாக்கா னாகி, யொப்பிலுயர் குணமுடைத்தா யாகமத்தே யோதிலக்க முணர்ந்தவனைக் குருவென்ப ருணர்ந்தோர். (௧௭௪)

கூறிடுமிக் குணமொன்று மில்லையேனுங் கூறரிய சிவஞானக் கொள்கை யாலே, விதிமுந்தன் னருளொன்றாற் பரவன்றன் வினையனைத்து மாணவமும் விட்டு நீங்கி, மாறுவமை யில்லாத ஞானானந்த மருவியிடச் செயவல்ல னாகின் மன்மே, வீறிலபர ஞானகுரு வவனே யார்க்கு மிவனவனென் றெண்ணியிடு மியல்பின்றோமே. (௧௭௫)

தேசிகரு மாணவகர் செய்தியுணர்த் திடவே சிறியோரைப் பெரியோர்செய் தொழிலதனிற் செறித்து, மேசிலராம் பெரியோரை யீனமாந் தொழிற்கே யிசைத்துமடித் தும்மைவது மிவ்வாறுசெயவும், கூசிடா திட்டபணி செய்துகுரு பத்தி குறைவிலராய் நம்பினராய்த் துரோகமின்றி, மாசிலராய் மனவாக்குக் காயத்தாற் குருவின் வாக்கியபா லனஞ்செய்யு மதிகமன தாயே. (௧௭௬)

ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானு மசத்தியமில் லாவுரையு மாசாரந் தவமுந், தீதான செயன்மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ் சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளிதல் தானும், போதலறப் பொறிவழியினிற் றலாதி புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்திமேலு, மோதலுறுங் குணங்குற்றஞ் சோதித்தோர் வருட முறுங்குணத்தி னனவாகத் தீக்கைசெய்வ ருயர்ந்தோர். (௧௭௭)

மந்திரமும் பதம்வன்ன புவனதத் துவமு மருவியிடுங் கலையைந்து மத்துவா வாகுந், தந்திடுமேல் வினைகளுக்கு மார்க்க மாதல் தானாகும் விபுவாகிச் சாற்றுமிறை வறிவா, மந்தமிலா வான்மாவை யன்னமய முதலா மைங்கோச மாவரிக்கு மாதலினா லந்தப், பந்தமெலா மொன்றொன் றாய் நீக்கி மேலே பரானந்த பூரணமாம் பரிசி னாலும். (௧௭௮)

உன்னியிடு நிவிர்த்திகலை தத்துவ மண்ணதனி னூறாம்புவன நூற்றெட்டக் கரமொன்றதாகு, மன்னியிடும் பதங்கடா மிருபத்தெட்டா மந்திரங்க ளோரிரண்டா மலமேரான் றேவ, னின்னிலைமேய பிரதிட்டையினி லறையுந்தத் துவங்க ளெழுமூன்று மிரண்மேதிடும் புவனங்க ளெண்ணேழும், தன்னிலுறு மந்திரங்க ளிரண்டுபத மூவேழ் தான்வன்ன நான்கு சாற்றிமோ லதிபன். (௧௭௯)

மேவியிடும் வித்தையிற் றத்துவங்க ளேழாய் விரவுமதிற் புவனங்க ளிருபத் தேழும், பாவுமோர் மந்திரங்க ளிரண்டு நாலைந் தாம்பதங்க ளெண்ணங்க ளேழாகப் பகரும், தாவிலுருத் திரதேவர் சாந்தி தன்னிற் றத்துவங்க ளொருமூன்று புரங்கள்பதி னெட்டாங், கோவிதற்கு மகேசுரரா மந்திரங்க ளிரண்டு கூறுபதம் பதினொன்று வன்னமோர் மூன்றே. (௧௮௰)

தத்துவங்க ளிரண்டாகும் புரங்கள்பதி னைந்து சாற்றுமனு மூன்றுபத மொன்றெழுத்தீ ரெட்டாஞ், சுத்தகலை சாந்தியதீ தமதிதேவன் சொல்லியிடிற் சதாசிவராந் தொகையிடுதன வறிக, வித்தகைய கலைகளிலே நிவிர்த்தாதி மூன்றி லிசைபுவனத் திருவினைக ளெவற்றினையு மொழித்தே, புத்தியினில் வித்தாகிச் செறிவினைவா தனைமேற் பொருந்தாத வகையொழித்துப் புகன்றிடுமைங் கலைக்கே. (௧௮௧)

மருவியிடு மந்திரங்கள் பதங்களிலே பதங்கள் வன்னங்க டனில்வன்னம் புவனங்க டனிலே, யுருவொளிரும் புவனங்க டத்துவங்க டனிலே யோதியிடுந் தத்துவங்கள் கலைதனிலு முறவே, தருகலைகள் சத்தியினிற் சத்திகடான் சிவத்தே தானுறவே யோசித்துச் சாற்றிடுமே பேறின்றிப், பொருவிலதாய்ப் பற்றிலதாய் நிராதாரமாகிப் போற்றுபிரமாணங்கள் பொருந்திடாதே. (௧௮௨)

ஓதனூறுந் தத்துவங்க ளொன்று மின்றி யொன்றாகி யுபர்பரா னந்தமாகிப், போதமய மாமகண்ட பூரணத்தே யாற்றின் புனல்கடலுட் புகுந்ததுவாம் பொற்பதென்னப், பேதமற யோசித்துச் சமரசமாய்ப் பெற்றுப் பின்னுங் கடனீரவ் வாற்றெதிர்க்க பேருப்பத், தீதகலச் சிவபத்தர்க் கனுக்கிரகஞ் செய்பத் திரும்பவும்ப் பிராரத்த தேகத்துஞ் செறிப்பான். (௧௮௩)

குருவருளாற்சிவபெருமான் திருவருணோக்கஞ்செய்து மும்மலங்களையும் நீக்கி அநுக்கிரகஞ்செய்தல்.

தேசிகனா ரருளிங்கன் செய்த போமீச சிதானந்த மேனியாஞ் சிவமே நோக்கி, பாசதுவா பாணவமும் வினைமாயை யணைத்து மகன்றிடத் தான் சிவானந்தத் தழுந்தியது வேயாய்க், காசமிலா விழிபருக்க னொளியி னோடே கலந்துநின்றே மற்றொன்றுங் காணாமை போல, வேசுறமும் பசுகரணஞ் சிவகரண மேயா யிசைந்திருந்து தேகாந்தத் தெங்கனுமாயிடுவர். (௧௮௪)

அநாதியாய் விபுவாகி சித்த மான வாணவந்தா னிங்கும்லகை யாவதெங்ங, னனாது கொணி செம்பினுற களிமப திரசகுளிகையினலேயேகப் பொன்னுமனுதிருடா னிறைந் திருந்தும் பூசையாதி மணிவிழியி னங்ஙனருண் மன்னி னேர்பாற், றனுதுகெடு மாணவந்தான் மற்றோர் தம்மைத் தொடக்கிகிற்கு மாதலினுற் சோர்வு மின்றே. (௧௮௫)

இருண்மலமு மாயைவினை யெல்லாநீங்கி யெவ்வறிவு மெத்தொழிலு மிறைபோ லிங்கே, மருவியிடா தேனென்னி லான்மாக் கட்கு வாம்பிசுந்த சத்தியுள் வவைகளெவ் வாறே, கருமலந்தன் சத்திகளாற் றடுத்து கிற்குங் கடவுடனைக் காணமற் றடுத்த சத்தி, குருவருளா னீங்கியிடச் சிவானு பூதிகூடியிடு மற்றவைகள் கூறுங் காலே (௧௮௬)

ஆணவமலம் பிற்செய்தொழில்களால் தன்வலி குறையுமெனல்.

செய்திடுஞ் சிவபூசை யாதிதொழி லானுஞ் செப்பரிய தவத்தானுஞ் செபத்தி னனும், மெய்திடுசி ரட்டாங்க யோகத் தானு மெழிற்றீர்த்த மாடியதி னனுமணியானும், பெய்துறுதா னத்தானு மவுடதத்தி னனும் பிறந்திமோ ணவசத்தி பிரித்தபிர்க் தடைவே, மெய்தருசீர் ஞானங்கடொழில்கள் சத்தி விளங்கியிடுமிவைசொருப மலவிகற்ப மென்னே. ()

மூலமலம் தன்வலிகுறையக் குருவருளால் சிவப்பேறுகூடிமுத்தியடைதல்.

தவஞ்செபங்க ளாதியெலாஞ் செய்தே முன்னஞ் சாற்றுசிவா கமமுற்றோர் தாணிமீதே, யவஞ்சிறிது மில்லாத சிவானுபூதி யடைந்தகுருவைவெல்லா வறிவுதொழி லுதவு, நவந்திகழுஞ் சித்தியொடு முத்தி சார்வர் நண்ணுத வாதிசிவ ராகமே நண்ணிற், பவந்தொலையச் சிவானுபவ மொன்றே பெற்றுப் பாமுத்தி தேகபாதத் தடைவர் பரிந்தே. ()

தரிப்பரிய சிவராக மின்றி மிக்க தவமுதல புரிந்தோர்கள் தாரணியி லுதித்தே, பிரிப்பரிய சிவானுபவம் பெற்றிடாதே பெற்றிருந்து பெரிசாய சித்திகடா மனைத்து, பாப்பர்பினு முதித்திடுவர் மாயாவாணவந்தான் மற்றிதனு லனைத்தறிவும வல்லமையுப பொருமினா, தெரிப்பரிய சிவானுபவஞ் சிவராகத் தாலே தேசிகனாற் பெற்று முற்றுஞ் சிவமாதல் சிறப்பே. (௧௮௯)

அகாவுகர மகரம் விந்து நாதமா மூல மனுவினையைஞ் சத்திகளின் வடிவாய்ப், பசுருபன மாங்காரம் புத்தி சித்தம பாவக்கு முனமிவற்றிற் பதிந் துளத்தே, புகவுளதாம புறமபோலத் தாமேயாசப் பொருந்தியே பூதவுருப் பொருள்க ளெல்லாம, நிகரிலசிவ ரூபமாய்க் கண்டுநிறைநிறுதலுமித யத்தலிது நின்மலசாக் கிரமே. (௧௯௦)

சாக்கிரகா ரணமான வகாரந் தானுஞ் சத்தாதி யிற்பற்று மனமுநீங்க, வூக்கமுறு மகங்கார முகார மாதி யுடனுசகளமதனி லுயங்னெண்ணல, பாக்கியமா ஞ சிவோகம்பா வனைபறறிப புலன்கள பறறுதல சொப்பனமாயப் பகருநாலக, னாக்கியிடுஞ் சொப்பனத்தை யுகாரமகங் கார மகன்றிடவே தானுமூ லத்திலடைந் தாங்கே. (௧௯௧)

உன்னரிய சிவனையவ னுருவாகு ஞான வொளியாலே கண்டின்ப முளாமுறுக்ல சுழுத்தி, மன்னியிடுஞ் சுழுத்திக்குக் காரணமா மகார மதியுமுட னீங்கியிட மற்றவைகள் புருவக, தன்னடுவில் நின்றந்தக் காரணங்கள் விருத்தி தானுமறச் சிவானுபவந் தான்பெறுத லுரிய, மிந்நிலையில் விந்துவுடன் சித்தமுநீங் கிடவே யேகாந்த மாய்ப்பிரம ரந்திரத்தி லிசைத்தே. (௧௯௨)

ஞானமுடன் ஞேயஞா துருவென்னு மூன்று மடாமற் றொனதுவா
ய் கண்ணியிட றூனே, பூணமிலா வுன்மனைக்கு மேலான முத்தி யுற்
றிடின் மலதுரியா தீதமென வுரைப்பா, ரானவிதே சுத்தமா முத்தி யா
கு மன்றிவேறு ளைக்குமுத்தி யவைக ளெல்லாம், பீனமா முத்திபது த
ன்னை யெல்லா மியம்புவா மறிந்ததனை யிசையா வாறே. (௧௯௫)

சமயபேதமும், அவ்வவர்கொள்கையும், மோட்சமும்.

ஸைவராலச் சமயிகடான் முத்தி பேதஞ் சாற்றிடுவ ரிளாங்காயஞ்
காரு வாகன், மெய்வருதன் மண்ணறநீ வாயு காலு மேவியிடுங் கூட்
டத்தே யுணர்வுமங்ஙன், செய்வனவாக் தவம்வேண்டாம் பொருளைத்தே
டிச் சித்திடையா ருடன்வாழ்தல் சுவர்க்கர் தேரி, லிவ்வகையி லாதது
வே தேகமுத்தி யென்பதுவா யுப்பிரிய விறத்தலுணர் வென்றே. ()

பொருந்திடுவன் பூதங்க டனிலிவன் றன் பொறிகள் புலனறிந்த வா
லதுவே யுயிர தாகு, மருந்திடுத லைம்புலனைப் பந்த மாகு மவையடங்
கள் முத்தியென வறைவனவன் றானுக், தருந்திகழப் பூதங்க டன்னை
யெ துவதுவே சாற்றியிடு மான்மாவா மெனவுணர்ந்தோன் றானு மிரு
ந்திடுதல் பஞ்சதன் மாத்திரையி னியல்பா மியம்பியிடு மினிஞாய வாதி
யுரை யிசைப்பாம். (௧௯௬)

ஆகமுட னைம்பொறியின் றொழில்க ளெல்லா மடங்கியிடுங் கனவ
தனி லனைத்து முன்னிப், போகமுறு மனமாமா லதுவே யான்மாப் பொ
ருந்தாது பொறிபுலனைப் புனித மாகி, யேகமாய் நின்றிடவே முத்தி யா
மென் றியம்பிமன தத்துவத் தேயிசைவன் மேலு, மூகமுடைத் தா
கியவை சேடிகன்று னுரைக்கு முண்டனன்யா னுணாகதனன்யா னெ
னுமுரையி னாலே. (௧௯௭)

ஆங்கார ஞானத்துக் காசிரய மாகி யனைத்தினையுங் கைக்கொண்
டே யபிமானம் பண்ணும், பாங்காலே யதுதனையே யான்மா வென்று
பகர்ந்திடலாஞ் சுகதுக்க பந்த மெல்லாம், நீங்காகின் றொருணர்வு மின்
றிப்பாடான சோரதல் முத்தியிலே யெனநிகழ்த்திக் காயம், போங்கால
மாங்கார புவனந்தன் னிற் பொருந்திடுவன் புத்தனினிப் புகலு மாறே ()

உருவம்லே தனைகுறிப்புப் பாவனைவின் ஞான மோனரங்தின் கூட்
டத்தே யுளபுத்தி யதுவே, மருவியிடுஞ் சந்தான மாய்க்கெடுதல் பந்தம
ற்றவைகள் சந்தான மறக்கெடுதன் முத்தி, தருமெனவே யுரைத்துமே
லமுத்தி யென்றே தானடைவன் புத்தியினி லென்றுசாற்று, மருக
ன்றன் பேதமாம் நிகண்ட வாதி யடைவனுடல் நிறைவுறிவேயான்மா
வாயே. (௧௯௮)

அறுதொழிலா லறம்பாவ மியற்றி யதன்பயனை யருந்துதற்கும் பி
றந்திறக்கு மறுதொழிலும் விட்டே, யுறுவினைக ளனைத்தினையு மொழி
த்திடத்தான் புசித்தே யுற்றிடுதல் பொன்னெயி லின்முத்தியென வுரை
ப்பான், மறுவிலதோர் குணவுருவா முயிர்தான் மிக்க மண்ணுறு நாற்பூதி
வனுக்களைத்தா னீங்கிப், பெறுகுணமெட் டடைத்தாக முத்தியென்று
பேசிடு மாசிவ கனுங் குணத்துறைவான் பேறே. (௧௯௯)

சித்தசித்திச் சுரமென்று மூன்றாகும் பொருள்கள் சித்துயிர்தான்
செவ்வாவி னூற்றோர் பங்கை, யொத்தணுவா யறிவாகி யுடலங் தன்னு
ளொரிடத்தே யுறைந்துவிளக் கொளியே போலக், சத்தமுத லருந்திட
னுலா றூன தத்துவங்க ளுடன்கூடித் தான்வினைகள் புரிந்தே, சுத்தமி
லாப் பிரகிருத தேகத் தாலே துடக்குண்டு பிறந்திறந்து துயர்தா னெ
ய்தும். (௨௦௦)

அசித்தாதல் பிரகிருதி யதுதிருமாற் காதி யானதோர் சத்தியதி
லான்மாக்க ளெல்லாம், வசித்தாரும் பிறப்பிறப்பை மாயோன்றன் ன
ருளான் மற்றந்தத் திருமாலம் மாயைக்கு மேலா, நசித்திடா வைகுண்
டங் தனியென்று மிருந்தே யடரிய வனந்தகலி யாணகுண மண்ணிப், பு
சித்தொழியாப் பரபோகந் தனக்கா வங்ஙன் பொருந்தினர்கட் களித்து
நிற்பன் புனிதநித்த வுருவோன். (௨௦௧)

அந்தமா யோன்றனக்கே யடிமையாகி யைக்குசா தனங்களணிந்
தன்பி னோடே, பிந்தமா கிலக்தன்னி லியற்றுமன வாக்கா சிருவினையு
மீசாருட் பணியென்றே யிசையச், சிந்தைமா வினையனைத்தும் பிரகிரு
தி நீங்கத் தேசுருவாம் வைகுண்டஞ் சேர்ந்துதிரு மால்போ, லந்தமி
லா நித்தவுருப் பெற்றிருக்கை முத்தி யாகுமென வேபாஞ்ச ராத்திரி
கா னறைவன். (௨௦௨)

சாங்கியன்றன் கூறியிடும் புருட னென்பாச் சான்கர்த்தா வலன் பொசிப்போன் றானுமல்ல, வோங்கியிடும் பிரகிருதி புருடன் சங்கிதியி லுயலுதுதான் விகாரங்க ளொருபதி னாறாகத், தேங்கியிடுஞ் சுகதுக்க போகங்களவை சேர்வதுதான் விவேகித்துத் தெளிந்து பிரகிருதி நீங்கிபிடல் முத்திநிலையென நிகழ்ந்திமேலை நின்றிடுவன் புருடசத்து வமதனி னேரே.

(௨௦௩)

வாக்குமன மிறந்தபரப் பிரமந் தானே, மன்னியிடு மாயையின்ற னுபாதி யாலே, யாக்கியிடு விசுவன் விசுவரூபன் ஞானி யாகு மேற்றுமூன் றவத்தை யனைவுமுணர்தல் விசுவ, னாக்கமுறு மாயாகா ரியத்தி னும்ல யுலகுடல்கள் கரணங்க ளுயிர்களாவா, னீக்கமிலாத் தேசசனு மிருநிலைகை யாக்கியளித் தழிப்பனின்றே.

(௨௦௪)

கண்டிடும்இவ் வுலகாதி யனைத்தும் பொய்யே காண்பவனு னொன்றே தெருணும பொய்யே, யுண்டுயிர்தான் பிரமமன்றி வேறே யென்றே யுரைப்பனவும் பொய்யெனவே யுணர்ந்து மாயை. விண்டுவிடக் கருத்தடைத்தாய் விவேகஞ் செய்ப விமலமாம பரப்பிரம மாகிடுவே மிகுத்த, தின்டிறல்சேர் முத்தியென மாயா வாதி செப்பிமேற் புருடனிலே சேர்வ னன்றே.

(௨௦௫)

ஓதல்செய்துஞ் சிவனுக்கே யடிமை யென்றே யுருத்திரசா தனந்தரித்து முண்மையான, வேதநெறி வழுவுதலா தும்பினுள்ளேயரிகி மேவுதல்போல் வாயதேக் சன்மார்க்க மேவி, பேதமிலாத் தவபுரியாதே யியன்றே ரெல்லா மீதில்பர மானந்த சிவத்துடனே யென்றும், பேதமிலா முத்திபெறு குருத்திரர்தங் கணமாம பிசாசபதத் தடைவரென ப் பேசுநாலே.

(௨௦௬)

சைவநெறி தனையடைந்து சிவாகமங்க ளோதித் தானுணர்ந்து முத்தியினைச் சாற்றும பேத, சைவனைகயாஞ் சிவகுணங்க ளான்மா வினிடத்தே யாவேயுந் திடனுதித்தல் பூருவந்தா னாக, மெய்வகையே சங்கிரமித் திடுதலவி வியத்தி விமலசிவ முபிராகி யேவி கின்றே, யுய்வகையா ஞானத்தான் மீளவுமச் சிவமா யுறுமென்ற விவைகள்பர முத்தியல வுனரே

(௨௦௭)

சைவசித்தாந்தமுத்தியிதுவெனக்கூறல்.

அறைந்தனமுன் னேசைவ சித்தாந்த முத்தியான்மாவின் சிற்சத்தி யனுதியா னவத்தால, மறைந்ததுதான் பருவத்தே சிவனருளி னலே மாசற்ற நின்றநிலை யேசிவத்தை யன்னி, யுறைந்ததுவே றவப்பு நீருடனே கன்னி ருற்றதுபோ லோருணர்வா யுவமையின்றி, நிறைந்துபரமானந்த மெய்தியது தானு நிகழாம லதுதானய் நிற்றலென வேரே. ()

சிவஞானிகளியல்பு

செறிவரிய ஞானநிட்டை யெய்தி னோர்கள் சீவன்முத்த ராய்ச்சரிக்குஞ் சிவமேயாவ, ரறிவரிதா மவர்செயலைப் பிராரத்த பேதமனேகமுள வாதலினு லவ்வுடல்வா தனையாற், பிறிவரிதாய்ச் சிற்றின்ப மனைத்தினையும் பெற்றும் பெரிதாய விச்சைவெறுப் புளராயும் பின்னு, நெறியான வறமறந்து மறமே செய்தும் நீங்கியிடார் சிவன்றனை யெங்கோரு மந் நிலையே.

(௨௧௦)

ஆதலினு லவர்செயல்கள் சிவச்செயலே யாகு மவர்க்கிதமிதம் புரிந்தோர்க் காகுமவர் வினைகள், வேதமுத லாகமங்கள் சிவன்மொழியா லந்த விதிப்படியே செய்வமென விருப்புவெறுப் பின்றி, யோதலுமும் வண்ணத்தொ டாச்சிரமச் செயல்க ளொழியாம வியற்றியே யுயர்தவஞ்செய் தோர்க்குந், திதெனவே முனமொழிந்த சிற்றின்ப மாதிசெறிந் தோர்க்கும பரமுதநி தேகம்விடும் போதே.

(௨௧௦)

முத்திக்குபாயமாயபத்திமுதலியனவிவையெனவும் தசகாரியமிவையெனவுங்கூறல்.

முத்திதனக் குபாயங்க ளனேகமுள வவற்றின் முதலாகு மூன்றவைகண் மொழியுங்காலைப், பத்தியுடன் பிரபத்தி ஞானமென்று பகருமவற்றுண்ஞானப் பான்மை சொல்லிற், றத்துவரூ பங்களதன் றெரிசனங்கள் சுத்தி சாருமான் மாவுருவத் தெரிசனமாற் சுத்தி, சித்தனுருத் தெரிசனம்பின் னியோகபோக நிலையென்று தசவிதமாம் நிகழ்த்துங் காலே.

குருவருளால்தசகாரியங்களினியல்பறிந்து எல்லாமசிவச்செயலெனவுணர்தல்.

இந்தவகை குருவருளா லுணர்ந்து சிவபோக மெய்தியிட லிதாமே லெவ்விதத்துஞ் சிவன்று, னந்தமற நின்றமையு மவனிடத்தே யனைத்துமமைந்தமையு மவனருளே யன்றி யொன்றைச், சிந்தைசெயா வென்பதையு முணர்ந்துசெயுஞ் செயல்தான் சிவனேவ லெனச்செய்துஞ் சேர்பொறிக ளாலே, வந்தவிடயங்க ளெல்லாஞ் சிவனுக் காக்கி மருவுமிருவினையெமக்கே னெனச்சிவன்பால் மறைந்தே.

(௨௧௨.

ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தினுண்மையையறிந்துபாசங்களைக் கீழாக்கிச்செபித்தலேபிரபத்தியாகுமெனல்.

அஞ்செழுத்திற் பதிபசுபாசங்க ளுண்மை யறிந்தவற்றிற் பாசத்தைக் கீழதாக, விஞ்சுசிவ முன்னாகத் தக்கமாச் சிரம விதிப்படியே யங்கசா தியாசஞ் செய்து, அஞ்சிடுமல் கரணங்க ளுடனேசற்றுந் தோயக் கிடுத லறவருளே துணையாகக் கொண்டே, பெஞ்சவிலா வஞ்செழுத்தை மனத்திலுமே லெண்ணிடவே பிரபத்தி யெனிப்பத்தி யிசைப்பாம்.

பத்திஇருவகைப்படுமெனவும் அந்தரங்கபத்தி மானதபூசைசெய்துசிவத்தோடுசதிபதிபோலப் பிரியாதிருத்தலெனவுங்கூறல்

இருவகைத்தாம் பத்தியந்தரங்க மென்று மிடத்திறிகும் புறமென்று மிகையறிவாக்கரங்கம் வருமுறைசா னியமமா லந்தரமுஞ் சிவத்தை மாசில்பளிங் கொளியுருவ மாயிலிங்க மாய்மதித்தே, குருபதமா மலர்மதிமன் டலத்தமுதி னாலே குறைவிலவி டேகஞ்செய் துபசார மனைத்து மொருமைதிகழ் மனத்துடனே புரிந்துசதிபதிபோ லுடன்பிரியா திருக்கையென்றே யுரைத்திடுமா கமமே. (௨௧௩)

பத்தியேஆன்மாக்களுக்குறுதியாமெனக்கூறல்.

ஈதுமரி தேகத்சிவனை யிலிங்கத்தை னிடத்து மெழிற்குரவர் தமதிடத்துஞ் சிவபத்த ரிடத்தும், கோதறவே கண்டுமனக் தேத்திப் பூசை குறைவறவே செய்தெக்கா லும்வழி படவே, தீதறவே சிவஞானம் விளங்கியிடு கன்றாய்ச் சித்தறிவெ லாநீங்கிச் சிவானுபவ முறுமெல், ஞேதியிடு மாகமங்க ளாதலினா லுயிர்கட் குறுதிசிவ பத்தியென்றே யுணர்ந்துகொள்ளே. (௨௧௪)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவநெறிப்பிரகாசமுற்றிற்று.

வெண்பா.

தந்தை சிவத்தெழுத்தைத் தான்பணிந்து தன்றனிசை
யெந்தை சிவநெறியின் கேதென்னை—சிந்தையாற்
றேர்ந்து சிவாகமத்தைச் சேர்த்தா யிரமதனை
யோர்ந்திடச்சொன்னான் றமிழா லுற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்